

38 ct.

6 franc

John TEMPLAR

Belevenissen van een Gentleman-avonturier

Nr. 53 * Het Schatteneiland


~~~~~  
*Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal*

*Alle rechten voorbehouden*

*Nadruk verboden*

**Abonnementsprijs**

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-



**B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG**

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

\*

*Agent voor België:*

**DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)**

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 95895 - P.C. 403672  
~~~~~


HOOFDSTUK I.

Waarom John Templar een zonnebril had opgezet en Dhjâreh verdrietig was.

De „Hurricane”, het door atoomkracht gedreven vliegtuig van de gentleman-avonturier John Templar, suisde in duizelingwekkende vaart boven de blauwe golven van de Golf van Bengalen, die Voor- en Achter-India van elkaar scheidt. Het was nog maar vroeg in de morgen, toen Templar met zijn machine het vliegveld Santa Cruz nabij Bombay opsteeg op weg naar Rangoon, een afstand van ruim vijf-en-twintig honderd kilometer, die hij in ongeveer twee uur zou kunnen afleggen aangezien de „Hurricane” een topsnelheid van vijftien honderd kilometer per uur kon bereiken.

Boven hem koepelde zich de strakke, blauwe hemel als een enorm glanzend plafond, waarin als een ongemeen krachtige lamp de zon was gevat. De stralen werden door het blauwe water beneden hem fel weerkaatst en daarom ook had hij de zonkleppen voor de vensters gedaan en een donkere bril opgezet.

Een kwartiertje geleden was de Oost-kust van Voor-India onder hem weggeschoven en vloog hij tussen hemel en water, hetgeen betekende, dat de helft van de vlucht er reeds op zat.

Terwijl een brandende sigaret losjes tussen zijn lippen bengelde en de rook door zijn neusgaten naar buiten parelde, liet hij zijn gedachten teruggaan naar het ogenblik waarop hij met zijn vrienden — Maryse Choisy en James Parker — in India voet aan land hadden gezet. Was het niet opmerkelijk geweest, dat hij die avond in de bar van het Imperial-Hotel zijn oude vriend uit de wereldoorlog had ontmoet? Phil Collins was een oud-oorlogsvlieger van de Amerikaanse Luchtmacht, die na het einde van de oorlog enkele afgedankte bommenwerpers had overgenomen, waarmede hij in Zuid-Oost Azië een vrachtdienst was begonnen. De Asiatic Airways heette zijn maatschappij, die zich in korte tijd had uitgebreid tot een onderneming van naam, die vloog met vier Dakota's, twee DC-4's en een Catalina vliegboot. Tijdens een vlucht kreeg de „Indor”, een DC-4, die op weg was van Bombay naar Rangoon motorpech en stortte in zee. De beide piloten, Herbert Stix en Jack Moffit wisten in een rubberboot te ontkomen en enkele minuten nadat de machine op de golven terecht was gekomen, explodeerde zij. Er bleef niet veel heel. Tot mijlen in de omtrek werden onderdelen door het luchtruim geslingerd en Moffit en Stix stonden voor een raadsel. Onder de lading had zich een pakket bevonden, dat door een zekere Lawrence Ravitz was afgezonden aan een zekere Ernest Lehmann in Rangoon en dat Phil Collins persoonlijk had verzekerd tegen een bedrag van 500.000 dollar.

Na de ramp moest Collins de afzender — Ravitz — dus dit bedrag uitbetalen en dit betekende een gevoelige klap voor hem.

Templar interesseerde zich voor dit geval en het bleek al spoedig, dat Ravitz het pakket had laten verwisselen tegen een pakket met een tijdbom er in. De tweede keer, dat hij dit namelijk probeerde wist Templar een ramp te voorkomen.¹⁾

Ravitz vluchtte uit zijn landhuis, even buiten Bombay en zette in zijn motorjacht koers naar het Zuiden, doch de snelle „Hurricane” had hem spoedig gevonden en landde weldra naast het jacht op de golven van de Arabische Zee. Ravitz had een koffer bij zich, die voor een waarde van vier millioen dollar aan bankpapier en juwelen bevatte. Templar confiskeerde de koffer en eiste, dat Ravitz nog meer zou betalen in ruil voor zijn vrijheid. Doch Ravitz was aan het einde gekomen van zijn Latijn en had geen geld meer — althans niet in India, maar in Amerika bezat hij nog een slordig millioen, dat op zijn naam bij een bank gedeponereerd was. Templar dreigde hem uit te leveren aan de politie en toen deed Ravitz hem het volgende voorstel. Zijn relatie in Rangoon, met wie hij reeds vele jaren vruchtbare zaken deed, was een zeer vermogend man. Zijn geld, dat op ruim vijf millioen dollar aan waardepapieren en juwelen geschat kon worden lag verborgen op een klein eilandje, dat deel uitmaakte van de Andamanen-groep, ongeveer vijf honderd kilometer ten Zuid-Westen van Rangoon. Op een dolle avond in Singapore had Lehmann zich in een vlag van dronkenschap namelijk eens tegenover Ravitz versproken en hem verteld, dat hij op een van die kleine eilandjes zijn vermogen verborgen had en dat zich in zijn woning een kaart bevond, waarop de juiste plaats stond aangegeven. Ravitz had dit altijd goed onthouden voor het geval hij nog eens in geldgebrek zou geraken.

Templar vond dit verhaal machtig interessant en ook Phil Collins stond te watertanden, waarop besloten werd, dat men met Ravitz' hulp zou trachten het verborgen vermogen van Lehmann in handen te krijgen, terwijl Ravitz voor zijn moeite 10% van de waarde zou krijgen.

Op diezelfde avond, terwijl men in het landhuis van Ravitz aan het diner zat, verscheen plotseling Ernest Lehmann, die per vliegtuig uit Rangoon was overgekomen om enkele belangrijke zaken met zijn vriend te bespreken. Lehmann kwam al spoedig onder Maryse's bekoring en toen rijpte bij Templar het idee om de volgende morgen naar Rangoon te vliegen en een onderzoek in te stellen in Lehmann's huis.

En dit idee had inmiddels vastere vormen aangenomen. Templar was die morgen om zeven uur gestart en over een half uur zou hij landen op het vliegveld van Rangoon.

De kust van Achter-India kwam reeds aan de horizon in zicht en

---

¹⁾ Zie nr. 52: De ramp van de „Indor”.

Templar duwde de stuurknuppel iets naar voren, teneinde de machine aanmerkelijk te laten dalen. Terwijl hij Birma naderde gingen zijn gedachten terug naar de jaren van de oorlog, toen hij als agent van de Britse Intelligence Service gespionneerd had, in dit door de Jappen bezette gebied, waar duizenden slavenarbeiders werkten aan de machtige Birma-spoorweg, die met bloed en tranen langzaam vorderde en die duizenden mensenlevens gekost had. Onwillekeurig rilde hij bij deze gedachte. . . .

Aan de hand van zijn topografische kaarten, zocht hij zijn weg naar de hoofdstad en in het bijzonder naar het in de buurt gelegen vliegveld, dat inmiddels al weer volkomen gerestaureerd was.

Precies één uur en vijftig minuten nadat hij Santa Cruz verlaten had, landde hij op de luchthaven van Rangoon, voldeed aan de verschillende formaliteiten, welke een particulier, die met zijn eigen vliegtuig op een openbare luchthaven landt, dient te vervullen en begaf zich vervolgens naar de uitgang, waar hij een taxi nam om zich naar de stad te laten rijden.

Rangoon had altijd een vreemde indruk op hem gemaakt. Licht geraakte hij onder de bekoring van deze typische Oosterse stad, met zijn half miljoen inwoners en zijn bijkans ontelbare Boeddhistische tempels en kloosters. Hij liet zich langzaam langs de Shwe Dagon rijden, de wereldberoemde pagode met de toren, welke met gouden platen bedekt was en stapte vervolgens af bij het Martaban-Hotel, waar hij een eenvoudige kamer huurde.

Na zich wat verfrist te hebben, verliet hij het hotel en begaf zich op weg naar het huis van Ernest Lehman aan het Dalhousie Square.

Ernest Lehmann bewoonde een machtige en indrukwekkende villa aan de rand van de stad. Het was hier rustig en vredig. Niet ver van het plein stroomt de rivier, die met vele andere de delta van de machtige Irawadi-stroom vormt.

Het was stil op het Dalhousie Square, dat door machtige bomen werd overschaduwd, waardoor de stralen van de steeds heter wordende zon, niet zo gemakkelijk konden doordringen. De villa van Lehmann werd omgeven door een grote tuin, die door een laag ijzeren hekje afgebakend was. Langs een breed pad kon men de voordeur bereiken.

Templar ging het hekje door en bleef enkele ogenblikken later voor de voordeur staan. Hij vroeg zich af of er personeel in het huis aanwezig zou zijn, ofdat Lehmann zijn bedienden vrijaf gegeven had. Door een enkele druk op de elektrische bel kon hij dit overigens te weten komen.

Nergens was iets te horen, slechts hier en daar bewoog een blad van een plant in de zachte drang van de Noord-Oost passaat, die vanuit het onmetelijke China naar de evenaar woei. Op zijn bellen werd echter niet open gedaan. Templar concludeerde begrijpelijk, dat er niemand

in de villa aanwezig was en zonder langer te dralen liep hij om het huis heen naar de achterzijde. Hier bevond zich een brede waranda, waarop enkele glazen deuren uitkwamen. De tuin, die achter het huis gelegen was, toonde een enorme schat van planten en bloemen, die de meest uiteenlopende geuren verspreidden. Zacht klonk de roep van een tropische vogel, die ergens hoog in een boom verscholen zat.

Voor de vensters hingen zware, tule gordijnen, die het binnenkijken beletten en Templar zag, dat slechts een deur een slot had, dat er niet ingewikkeld genoeg uitzag om hem af te schrikken. Met een paar schreden was hij op de waranda en toen nam hij uit de binnenzak van zijn colbert een plat lederen etui te voorschijn, waaruit hij een klein, nikkel instrumentje haalde. Gedurende enkele ogenblikken bestudeerde hij met één oog het slot, draaide vervolgens aan een knopje van het apparaatje en stak een langwerpige onderdeel er van in het sleutelgat. Voorzichtig draaide hij de knop rond, totdat deze niet verder ging, toen draaide hij het gehele apparaat een halve slag om en een zachte klik leerde hem, dat de veer van het slot terugsprong. De deur draaide naar buiten open en Templar bevond zich even later in een heldere, vierkante keuken, die er Amerikaans uitzag.

Templar sloot de deur met de sleutel, die aan de binnenkant in het slot stak en begaf zich naar de ruime hall aan de voorzijde van het huis, waarop een aantal deuren uitkwamen.

Links van hem bevond zich een brede trap, die naar de eerste verdieping leidde en die belegd was met een dikke, kostbare loper van zwaar pluuche. Op de benedenverdieping aanschouwde hij achtereenvolgens een geweldige grote salon, een ruime eetkamer, een kleinere salon, een bibliotheek en een biljartkamer. Al deze vertrekken konden hem niet voldoende interesseren om hem er van af te houden naar boven te gaan. Op de eerste verdieping bevonden zich zes slaapkamers, die er alle schoon en verzorgd uitzagen. Doch toen hij de laatste kamer binnen wilde gaan stootte hij op een gesloten deur. Het was de deur van een vertrek, dat aan de achterzijde van het huis gelegen was en uitzicht moest geven op de tuin. Opnieuw moest zijn automatisch instrumentje in werking treden en toen de deur openging en hij zijn voeten over de drempel had gezet bleef hij perplex staan.

Hij bevond zich in een salon van ongeveer vijf bij vijf meter. Op de vloer lagen dikke Perzische tapijten en aan de wanden hingen zware, handgeborduurde gobelins, die Chinese volkstafereltjes voorstelden. Er stonden kostbare meubelen, een antiek bureau, een waardevolle glazen kast met Chinees porselein en een hoge, staande klok.

Doch dit alles was niet zo bevreedend, aangezien het voorwerpen waren, die in een salon thuishoren. Er was echter iets anders, dat wel Templar's verbazing had opgewekt. In een lage fauteuil zat een jong meisje....

Templar sloot langzaam de deur achter zich en liep enkele meters de kamer in. Vlak voor haar bleef hij staan. Zij was een inlandse van een ongekende schoonheid. Het ravenzwarte haar was in een ingewikkelde wrong achter het hoofd in de nek gevlochten en de mooie zwarte ogen leken op stukjes steenkool, die fonkelden in het schijnsel van een lamp. Haar gelaatskleur was olijkleurig en zacht als de huid van een perzik. De dunne lippen waren stijf samengeperst en er lag een uitdrukking van angst in haar mooie ogen.

Haar ranke schouders en borst gingen schuil achter een witte blouse van dunne zijde, terwijl een grijs rokje haar slanke taille omsloot, terwijl haar kleine, blote voeten in bruine sandalen staken.

Templar dacht aanvankelijk met een visioen te doen te hebben, doch toen hij zag, dat de zwarte ogen hem volgden toen hij naar een fauteuil liep, wist hij dat dit geen droom doch werkelijkheid was. Zij was een Maleise....

— Wie ben jij? vroeg hij in het Maleis.

Bij het horen van haar moedertaal kwam er een levendige blik in haar ogen. Ze gingen iets wijder open en ze draaide zich naar hem toe.

— Ik heet Dhjâreh, toewan, antwoordde ze met een zachte, doch klankvolle stem, die hem deed denken aan het kabbelen van een bergstroompje, ergens in de binnenlanden van Sumatra.

— Dhjâreh? herhaalde hij. Je bent toch een Maleise?

— Ja, toewan, dat ben ik. Mijn ouders komen oorspronkelijk van Java, maar ik werd op Gâleh geboren.

— Gâleh? In India?

— Neen, toewan, Gâleh is een eiland van de Andamanen-groep.

— En wat doe je dan in Rangoon? Je bent nog vrij jong.

— Ik ben de bediende van toewan Lehmann.

— Hoe oud ben je?

— Negentien jaar, toewan. Ik dien toewan Lehmann reeds drie jaar. Ik was zestien jaar toen ik hier kwam.

Templar trok zijn fauteuil wat dichtër naar de hare en stak een sigaret op. Toen hij er het meisje een aanbod weigerde ze.

— Heeft toewan Lehmann nog meer bedienden? vroeg hij.

— Neen, toewan, ik ben de enige. Twee maal in de week komt er een oude vrouw, die het huis schoon maakt. Maar ik zorg voor het eten en drinken van toewan Lehmann. Is de toewan een vriend van toewan Lehmann?

Dhjâreh had een buitengewoon intelligente indruk op Templar gemaakt en hij vroeg zich dan ook met stijgende belangstelling af, hoe Lehmann een dergelijk kind als dienstmeisje had kunnen aanstellen. Haar handen en nagels waren keurig verzorgd en hij wilde niet geloven, dat Lehmann dit kind gebruikte als zijn maîtresse.

— Je schijnt niet erg gelukkig te zijn, Dhjàreh, merkte hij terloops op. Er ligt een verdrietige blik in je ogen. Voel je je niet wel??

Ze sloeg de ogen neer en gaf geen antwoord. Doch Templar zag, dat er een traan aan haar lange oogharen hing. Een traan zoals ze alleen maar in sprookjes bestaan, groot, glanzend, gelijk een parel van grote waarde.

— Waarom huil je, Dhjàreh? vroeg hij teder, terwijl hij zijn hand op haar knie legde. Vertel het me, als je moeilijkheden hebt.

Klaarblijkelijk sprak Lehmann nooit in haar moedertaal met haar en wellicht was het de vertrouwde klank van het Maleis, dat haar vrouwen in hem deed schenken.

— Is de toewan een vriend van toewan Lehmann? herhaalde ze haar vraag, die Templar onbeantwoord had gelaten.

Snel overdacht hij wat te antwoorden. Toen schudde hij resoluut het hoofd en zei:

— Neen, Dhjàreh, ik ben geen vriend van jouw toewan.

Ze sloeg haar ogen op en keek hem dankbaar aan. Het scheen alsof ze eerst nu minder bevreesd was en hem wilde vertrouwen. Ze streek met een klein tongetje langs haar dunne lippen, die donkerrood waren als karmozijn en verleidelijk lokten. Ze speelde in gedachten met een gouden sierring, die aan haar rechter hand zat en keek naar de blauwe steen, die er in gevat was. Templar meende de exotische geur van haar zwarte haren te ruiken, een geur, die overeenkwam met de geur van het maagdelijke oerwoud, waar nog geen mens een voet had gezet. Was Dhjàreh nog even maagdelijk als dat oerwoud, waaraan haar verschijning herinneringen opriep.

— Kom, Dhjàreh, vertel mij eens wat er aan hapert. Spreek je Engels?

— Yes, sir, antwoordde ze, maar ik spreek liever Maleis, toewan.

— Dan spreek je maar Maleis, Dhjàreh, zei hij. Je spreekt weliswaar een ander dialect dan ik, doch we kunnen elkaar toch goed verstaan, niet waar?

— Ja, toewan.

— Kom, vertel me dan eens wat er aan hapert, Dhjàreh. Ik zie wel, dat jij ook geen vriend bent van toewan Lehmann. Is hij slecht voor je? Slaat hij je soms?

Ze schudde pertinent met het hoofd, doch weer lag die verdrietige blik in haar mooie ogen.

— Neen, toewan Lehmann heeft me nog nooit geslagen, maar ik mag nooit het huis uit. Ik word hier gevangen gehouden. Drie jaar lang reeds. Ik krijg voldoende voedsel van hem, soms neemt hij een nieuw jurkje voor me mee of een paar schoenen. Maar ik mag nooit naar buiten en dus hoef ik het nooit aan te trekken.

— Maar vertel me nu eens waarom hij je hier gevangen houdt? Moet

je op bepaalde manieren soms lief voor hem zijn en dansen bij voorbeeld?

— Neen, nooit. Toewan Lehmann heeft veel vrouwen, mooie vrouwen, blanke vrouwen, die dikwijls hier komen. Dan moet ik bedienen, thee met koek, en drank. . . . Die vrouwen zijn ook erg aardig voor me, maar als ze wel eens met me willen spreken stuurt toewan Lehmann me altijd de kamer uit. Meestal zit ik in mijn eigen kamer.

— Is dat hier?

— Ja, toewan, dit is mijn kamer. Ik lees veel en denk veel aan huis. . . .

Weer kwam er een vloeibare parel aan haar oogharen hangen en even later viel deze uiteen, op het witte blousje een klein donker vlekje achterlatend.

— Vertel me eens alles uit je leven, Dhjâreh, misschien zal ik je kunnen helpen.

Ze keek hem ernstig aan, terwijl de blik in haar ogen nog bedroefder werd dan deze reeds was. Langzaam schudde ze het hoofd, terwijl om haar mooie mond een flauw, ietwat cynisch glimlachje verscheen.

— Neen, toewan, u zult me nooit kunnen helpen. Ik zal altijd de gevangene van toewan Lehmann blijven.

— Toewan Lehmann is niet thuis, antwoordde Templar. Hij is heel ver van hier. Ik zou je mee kunnen nemen en je terugbrengen naar huis.

— Waarom zoudt u dat doen?

— Omdat ik medelijden heb met een meisje zoals jij en omdat ik geen vriend ben van toewan Lehmann.

Weer keek ze hem strak aan en het wilde Templar voorkomen alsof ze de portée van zijn woorden probeerde te doorgronden.

— Haat u toewan Lehmann? was haar plotselinge vraag.

Templar knikte.

— Maar jij hebt waarschijnlijk redenen om hem erger te haten dan ik. Ik ken hem nog maar kort en ik heb hem gisteren voor het eerst gezien. Maar toewan Lehmann is een slecht mens, Dhjâreh, die zijn geld verdient op oneerlijke manieren. Weet je dat?

— Ik weet veel, toewan. Mag ik weten hoe uw naam is?

— Zeker, dat mag je. Mijn naam is Sir Neville Carlisle, Dhjâreh. Ik ben een Engelsman.

— Bent u een „Sir“? riep ze uit. Dan bent u van een hoge kaste, toewan, en zal ik u „toewan besar goentoer“ noemen (doorluchtige grote heer).

Templar, die wist, dat de eenvoudige maleier eerbiedt wenst te hebben voor de blanke, die hem goed behandelt, en dit tot uitdrukking wenst te laten komen door overdreven, vleiende titels, maakte hier- tegen geen bezwaar, doch zei:

— Dat vind ik erg aardig van je, Dhjâreh, maar „toewan besar goentoer” is zo lang en „Sir” is veel gemakkelijker. Als je wilt kun je me Sir noemen.

— Dan zeg ik toewan Sir, besloot het meisje.

— En vertel me nu maar wat er met je gebeurd is, Dhjâreh, want ik ben er zeker van, dat ik je zal kunnen helpen.

Ze keek hem nog eenmaal onderzoekend aan en toen begon ze haar verhaal.

— Ik werd op Gâleh geboren. Het is een heel, heel klein eilandje van de Andamanen-groep en je moet over het grote water om er te komen. Er woonden niet meer dan honderd mensen op het eilandje en ik leefde er erg gelukkig met mijn moeder en vader. Tot drie jaar geleden. Toen kwam er een mooi schip en er kwamen enkele blanke mannen bij ons. Ze gaven ons mooie dingen en bleven enkele dagen bij ons. Een van de mannen was toewan Lehmann. Hij sprak heel lang met mijn vader. . . .

— Spreekt toewan Lehmann dan maleis?

— Ja, toewan Sir, heel goed zelfs, maar met mij spreekt hij altijd Engels. Dat heeft hij me geleerd. Toewan Lehmann sprak heel lang met mijn vader en bracht hem vijf grote, blikken trommels. Onmiddellijk daarop ging hij weg. Ik was naar het schip gaan kijken met enkele meisjes. Hij vroeg ons wie Dhjâreh was en ik ging naar hem toe. Toen tilde hij me op en droeg me aan boord. Ik kreeg veel lekkere dingen en even later keerde toewan Lehmann terug naar mijn vader. Hij zei hem goed op de trommels te passen en dat hij mij had meegenomen. Wanneer er iets met de trommels zou gebeuren, zou hij mij doden. Mijn vader moest dus zorgen, dat er niets met de trommels kon gebeuren om te voorkomen, dat ik zou sterven. Toewan Lehmann vertelde me dat.

— En weet je ook wat er in die trommels zat, Dhjâreh?

— Neen, toewan Sir, dat heeft toewan Lehmann mij niet verteld. Maar het moet wel heel erg belangrijk geweest zijn. Af en toe vertelt toewan Lehmann me, dat mijn moeder en vader het goed maken en dat hij hen mijn groeten heeft overgebracht.

— Hij gaat dus regelmatig naar het eiland Gâleh toe?

— Ja, toewan Sir, hij is er twee weken geleden ook weer geweest.

Templar had uit dit korte gesprek zeer veel geleerd. Het stond thans onomstotelijk voor hem vast, dat Lehmann zijn vermogen in vijf blikken trommels verborgen had op het eiland Gâleh en dat de vader van Dhjâreh als een soort schatbewaarder was aangesteld, terwijl deze als een soort cautie een waarborgsom had moeten storten in de vorm van zijn jonge, beeldschone dochter. Het was allemaal erg duidelijk en het wilde hem voorkomen, dat de zaak al zo goed als in kannen en kruiken was. Het engie wat hem te doen stond Dhjâreh met de „Hurricane”

naar het eiland Gâleh te brengen en aan haar vader terug te geven, in ruil voor de vijf blikken trommels. Dhjâreh's vader wist ongetwijfeld waar zich de trommels bevonden....

— Luister eens goed, Dhjâreh, zei hij na enige aarzeling, zoals ik je reeds zei ben ik helemaal geen vriend van toewan Lehmann. Integendeel, hij is mijn vijand omdat hij geld verdient op oneerlijke wijze. Zo heeft hij al heel wat geld verdiend, en het meeste van dat geld zit in die vijf blikken trommels, die jouw vader voor hem bewaren moet. Deze vijf blikken trommels zijn de reden van mijn komst naar hier. En wat ik je nu ga vertellen, lijkt je misschien ook niet erg eerlijk, maar in elk geval is het een gewoonte van mij geworden. Ik ben van plan die vijf trommels van Lehmann af te nemen en jou aan je vader terug te geven. Met al het geld dat in die trommel zit kan ik een hoop goed werk doen: arme en ongelukkige mensen gelukkig maken, zieke en ondervoede kinderen weer op krachten laten komen, sanatoria steunen, kortom vele dingen, die hard nodig zijn voor de wereld en die beter zijn dan mensen oplichten. Begrijp je wat ik bedoel, Dhjâreh.

Ze knikte.

— U steelt van de rijken en geeft het aan de armen, toewan Sir, merkte ze eenvoudig op.

Doch dit antwoord getuigde van een zeer groot intellect en Templar wist, dat het meisje vanaf dit oogenblik aan zijn zijde zou strijden.

— Maar ik steel alleen van rijken, die op oneerlijke manieren aan hun geld zijn gekomen, Dhjâreh. Rijke mensen, die hun geld op eerlijke wijzen verdiend hebben, laat ik met rust. Ik ben zelf ook rijk, mijn vermogen ging van geslacht op geslacht over en ik heb het vaak tot de laatste cent uitgegeven aan liefdadige doeleinden. Maar dan moet ik steeds weer andere rijaards vinden om weer nieuw geld te krijgen voor mijn werk.

— Ik begrijp het, toewan Sir. Dhjâreh zal u helpen, maar ik vrees, dat mijn vader u niet zal durven helpen, uit angst voor toewan Lehmann.

— Maak je daarover maar niet bezorgd, Dhjâreh, stelde hij haar gerust. Toewan Lehmann is op het oogenblik in Bombay, heel ver hier vandaan.

— Bij toewan Ravitz? vroeg ze tot Templar's verbazing.

— Ja, ken je toewan Ravitz?

— Ik heb hem verscheidene malen hier gezien. Ik houd niet van hem.

— Welnu, toewan Ravitz is even oneerlijk als toewan Lehmann, Dhjâreh. Hij verkreeg ook zijn geld op oneerlijke wijze. Een paar dagen geleden heeft hij een heel goede vriend van mij op oneerlijke wijze veel geld afhandig gemaakt, maar ik heb het hem weer afgenomen en bovendien heb ik al zijn geld gepakt.

— Dus toewan Ravitz is nu ook arm, concludeerde zij.

— Precies.

— Maar waarom hebt u hem dan niet door de politie laten gevangen nemen?

— Omdat de politie het niet goed vindt dat ik geld van oneerlijke mensen afneem. Dat mag alleen de politie doen volgens de wet. En dan komt het geld aan de staat en weet nooit iemand waar het blijft. Ik weet tenminste wel waar het blijft en ik weet, dat ik er heel wat mensen gelukkig mee maak. Er is echter nog iets anders, dat ik wilde vragen. Toewan Ravitz en toewan Lehmann deden altijd zaken met elkaar, oneerlijke zaken waren dat. En nu toewan Ravitz arm is als een kerkrat, kan hij niet verdragen, dat zijn vriend, toewan Lehmann, nog rijk is. Daarom heeft toewan Ravitz mij verteld waar het geld van toewan Lehmann ligt. Hij vertelde me, dat toewan Lehmann in zijn huis een kaart heeft, waarop precies staat aangegeven waar het geld verstopt ligt. Weet jij waar die kaart is, Dhjâreh?

Ze keek hem met grote ogen aan, doch schudde ontkennend het hoofd.

— Dat weet ik niet, toewan Sir, antwoordde ze. Ik weet alleen dat toewan Lehmann vijf blikken trommels aan mijn vader heeft gegeven, die ze goed moest bewaren. Tot nu toe heb ik nooit geweten wat er in die trommels zat. U hebt het me verteld. Maar van een kaart heb ik nooit iets gehoord.

— En toch moet die kaart er zijn, hield Templar vol. Ik heb toewan Ravitz namelijk een kleine beloning beloofd, indien wij door zijn toedoen het geld van toewan Lehmann zouden vinden. Hij heeft er dus alle belang bij ons zo nauwkeurig mogelijk in te lichten. Begrijp je?

Ze knikte, doch haalde bedenkelijk de schouders op.

— Ik weet niets van een kaart, toewan Sir, zei ze nogmaals. Maar we kunnen gaan zoeken. Weet u wanneer toewan Lehmann terug komt?

— Toewan Lehmann zal zeker niet voor morgen terugkomen. Hij vertelde toewan Ravitz, dat hij enkele dagen in Bombay dacht te blijven. Voor morgenavond kan hij nooit terug zijn, aangezien hij er met een vliegtuig al een uur of zeven over doet om van Rangoon naar Bombay te komen. Voel je er iets voor om me te helpen zoeken? Heeft toewan Lehmann een werkkamer of zoiets, waar een bureau staat of een brandkast?

— Toewan Lehmann heeft een grote werkkamer in de kelder van het huis. Daar zit hij soms hele dagen te werken en soms blijft hij er zelfs slapen. Er staat een veldbed.

— Ben je er wel eens geweest?

— Een enkele maal. Toewan Lehmann wilde nooit, dat ik er kwam.

— Kom, Dhjâreh, dan gaan we in die kelderkamer eens een kijkje nemen. Je weet nooit wat we er ontdekken....

HOOFDSTUK II.

Waarom Templar op een gegeven moment zijn neus moet snuiten en Herbert Stix niet van zin is zijn vliegboot uit elkaar te scheuren.

Enkele uren nadat Templar met zijn „Hurricane” van het vliegveld Santa Cruz te Bombay was opgestegen, zat in de eetkamer van Ravitz' landhuis een klein gezelschap aan de dis: Lawrence Ravitz, James Parker, Maryse Choisy, Ernest Lehmann en last not least Phil Collins, directeur van de Asiatic Airways. Men was de avond te voren nog al laat naar bed gegaan.

Phil Collins had er de voorkeur aan gegeven de nacht in Ravitz' landhuis door te brengen teneinde gezamenlijk met James Parker en Maryse Choisy te voorkomen, dat Ravitz gelegenheid zou krijgen zijn vriend en zakenrelatie Lehmann een ogenblik alleen te spreken. Hierin school een groot gevaar, want Ravitz zou de gelegenheid hebben Lehman in te lichten omtrent de plannen, welke Templar en zijn vrienden hadden gesmeed en die inmiddels bezig waren om verwezenlijkt te worden.

Daarom had men Ravitz de hele vorige avond scherp in het oog gehouden; Lehmann had weinig last veroorzaakt. Hij was volkomen onder de bekoring van de charmante Française geraakt, die hem op haar beurt rijkelijk had laten drinken. James had dit uiteraard met lede ogen gadegeslagen, want niemand beter dan hij, wist hoe zijn meester, John Templar, op het jonge, beeldschone meisje gesteld was. Tot overmaat van ramp had Lehmann getracht Maryse mee te krijgen naar zijn kamer — van zijn kant volkomen begrijpelijk en dus te excuseren, temeer, dat hij volkomen in onwetendheid verkeerde omtrent haar vriendschap met Templar — doch met een heel handige uitvlucht had zij deze geprojecteerde escapade van Lehmann in lucht doen opgaan. Kort daarop had iedereen zich naar boven begeven, waarna James en Collins om beurten de wacht betrokken achter hun op een kier geopende slaapkamerdeur, vanwaar zij de kamers van Lehmann en Ravitz in het oog konden houden. Doch niets bijzonders had zich die nacht voor gedaan en toen Ravitz als eerste de volgende morgen naar beneden ging, volgden de andere gasten ook al spoedig.

— Wel, miss Choisy, zei Lehmann, nadat Ramchand, Ravitz' bediende, de thee geserveerd had, wat zoudt u zeggen van een tochtje over het eiland. Ik heb gehoord, dat u voor het eerst in Bombay bent en u kent dus nog lang niet de geheimen, die deze stad verbergt.

— Heel graag, Mr. Lehmann, antwoordde zij, doch ze kon niet nalaten een snelle blik op James te werpen, wiens gezicht volkomen uitdrukkingloos was en geen spoor verried van goed- of afkeuring. Ze

nam dus aan, dat hij met Lehmann's voorstel accoord ging en geen bezwaren maakte tegen een uitstapje met Lehmann's wagen.

— Hebt u goed geslapen, miss Choisy? vroeg Ravitz beminnelijk.

— Uitstekend, Mr. Ravitz, dank u. Het is hier heerlijk. Ik geloof, dat ik hier best mijn hele verdere leven zou kunnen doorbrengen.

— Kom, kom, meende Lehmann, u bent werkelijk nog te jong... en te mooi om uw hele verdere leven als een kluizenaarster op dit eiland te blijven zitten. De ganse wereld staat voor u open. Geniet van het leven, waar ook ter wereld.

— Tja, meende Maryse, dat is gemakkelijk gezegd, Mr. Lehmann, maar wie verre reizen doet moet veel geld bezitten. Ik zou tenminste niet weten hoe ik zonder geld naar Parijs zou moeten reizen.

Lehmann lachte en Ravitz viel hem bij.

— Ach, kom, miss Choisy, een knappe, jonge vrouw als u, hebt geld noch paspoort nodig. Het zou voor iedere heer een eer en een genoegen zijn u naar een ander werelddeel te mogen begeleiden.

James vond, dat het gesprek een nogal té vlot verloop nam, temeer daar het nog erg vroeg was. Zeker, hij was volkomen zeker van zijn meesteres en vreesde van haar kant geen enkele ongeoorloofde handeling, doch Lehmann scheen hem een man toe, die niet gemakkelijk van een voorgenomen plan afstapt. En het lag er duimendik bovenop, dat hij met Maryse iets van plan was. En zelfs dat iets kon heel gemakkelijk nader omschreven worden.

Tijdens het ontbijt bleef het gesprek een strikt neutraal verloop houden, doch nauwelijks was Ravitz opgestaan of de overige gasten verlieten eveneens de tafel en even later vonden Collins en Parker elkaar in de tuin van het schitterende landhuis, dat uitzicht bood over de wateren van de Arabische Zee en de heuvels van het eiland, waarop Bombay was gelegen.

— James, er is iets, dat me niet bevalt, meende Phil Collins nadat hij een sigaret had opgestoken. Die Lehmann maakt te veel werk van miss Choisy.

— Ik heb het gisteravond reeds gemerkt, sir, antwoordde de reus, doch ik meende, dat zijn progressieve houding ten opzichte van miss Choisy voortkwam door zijn overmatig gebruik van alcohol. Maar hij zette vanmorgen zijn spelletje met frisse moed en nieuw élan voort.

— Tja, ik vraag me af of er geen brokken gemaakt zullen worden.

— Ik ken miss Choisy al lang, sir, en ik weet, dat zij een vrouw van standing is, een dame, die preceis weet tot hoever zij gaan kan.

— Goed, goed, maar wat kan ze inbrengen bij een vent als Lehmann. Het ligt er dik bovenop, dat hij iets van plan is. Dat heb je toch ook wel gezien?

— Zeker, sir, maar Sir Neville heeft ons gezegd, dat miss Choisy

zich juist om Lehmann moest bekommeren en trachten te weten te komen waar hij de kaart van het eiland bewaart.

— Dacht je nu werkelijk, dat Lehmann dat zonder slag of stoot zou vertellen? Volgens mij krijgt hij nooit een kans bij haar en juist dat zal hem er van weerhouden te veel te praten.

— Alcohol kan zeer veel doen, sir, meende James filosofisch. U hebt gehoord, dat Lehmann Ravitz ook onder invloed van de drank verteld heeft waar hij zijn geld en juwelen verborgen heeft en dat hij een nauwkeurige kaart heeft van de plaats waar zijn vermogen verborgen ligt.

— Maar Ravitz kende hij reeds jarenlang en hij deed bovendien allerlei vieze zaakjes met hem. Miss Choisy kent hij nog geen vier-en-twintig uur en hij weet niets van haar af.

— We zullen moeten afwachten, sir, meende James. Sir Neville is vanmorgen in alle vroegte met de „Hurricane” naar Rangoon vertrokken om een bezoek te brengen aan Lehmann's woning. Hij zou proberen die kaart te vinden en ik geef hem een goede kans. Sir Neville is een zeer intelligent man, sir.

— Ja, dat heb ik wel gemerkt. Ik kende hem trouwens al tijdens de oorlog toen hij nog voor de Intelligence Service werkte. Ik herinner me nog goed, dat ik in 1944 een speciale missie kreeg en Sir Neville naar Japan moest vliegen. Boven het eiland Hondo sprong hij er met een parachute uit en vertoefde drie maanden in Tokio en Yokohama. Tja, Neville is een handige vent, die geen gevaren kent.

— Zou het niet raadzaam zijn Miss Choisy te volgen, sir?

— Lijkt me niet nodig, en bovendien ondoenlijk, vond Collins. Lehmann heeft toch onmiddellijk in de gaten wanneer je achter hem aan gaat rijden. Bovendien denkt Lehmann, dat jij een vriend bent van Ravitz en dat je miss Choisy eerst bij hem hebt ontmoet. Je mag vooral geen andere indruk bij hem wekken. Anders zou hij achterdocht krijgen.

— Dat zal hij toch wel krijgen. Gisteravond heeft hij enkele malen geprobeerd Ravitz alleen te spreken te krijgen, doch steeds bleef ik in de buurt en Ravitz vertelde hem zelfs, dat hij gerust vrijuit kon spreken waar ik bij was omdat ik zijn naaste medewerker was.

— Vertrouw jij Ravitz? vroeg Collins.

— Eerlijk gezegd, ja. Vergeet u niet, sir, dat wij Ravitz al zijn geld en bezittingen hebben afgenomen en dat hij dus in wezen zo arm is als een kerkrat.

— Niettemin moeten we hem toch goed in de gaten houden, vond Collins. Als hij straks met miss Choisy weg is, rijd ik gauw naar de stad. Ik moet absoluut vanmorgen op mijn kantoor zijn om bepaalde dingen te bespreken. Jij kunt het wel alleen af met Ravitz, denk ik. Ik zal zorgen tegen de lunch weer terug te zijn, James.

— Uitstekend, sir. U behoeft zich voor mij niet te haasten. Mochten

Lehmann en miss Choisy eerder terugkeren dan u, dan heb ik, altijd Miss Choisy, die aan mijn zijde staat.

— Okay, James, ik zal niettemin zien zo spoedig mogelijk weer terug te zijn. Ik heb namelijk het idee, dat Sir Neville in de loop van de dag vanuit Rangoon opbelt. En ik zou hem graag persoonlijk gesproken willen hebben. Mocht hij bellen wanneer ik nog niet terug ben doe hem dan de groeten en zeg, dat hier niets bijzonders te melden valt. Spreek vooral niet in Ravitz' of Lehmann's bijzijn over deze affaire en laat evenmin doorschemeren, dat het gesprek uit Rangoon afkomstig zou zijn. Kun je Ramchand vertrouwen?

— Ja, Ravitz heeft met hem gesproken en hem bevolen zijn mond te houden tegenover Lehmann.

— Okay, James, dan ga ik er nu vandoor. Tot straks....

Hij liep het grasveld over en stapte even later in zijn wagen, waarmee hij wegreed.

Juist toen James het landhuis weer binnen wilde gaan, kwam Maryse naar buiten. Ze pakte James bij de arm en zei:

— James, ik ga met Lehmann een autotochtje maken. Wees niet ongerust. We zullen tegen de lunch weer terug zijn, heeft hij gezegd.

— Bent u gewapend, miss?

— Ik heb voor alle zekerheid een kleine revolver meegenomen, James. Maar ik geloof niet, dat ik hem nodig zal hebben. Krijg jij de indruk, dat Lehmann achterdocht heeft?

— Tot nu toe nog niet, miss, maar een verkeerde handeling of een verkeerd woord kan hem van gedachten doen veranderen. Past u dus vooral op uw woorden en geeft u hem een slag in het gezicht wanneer hij u pobeert te molesteren, miss.

— Och, kom, James, ik heb Lehmann voldoende laten merken, dat ik niet van avontuurtjes gediend ben. Waarschijnlijk heeft hij voldoende aan mijn gezelschap. In elk geval weet ik heus wel wat mij te doen staat wanneer hij handtastelijk mocht worden. Tot straks dan, James....

Ze wipte weer naar binnen en vijf minuten later reed Ravitz' limousine met Lehmann achter het stuur en Maryse naast hem de oprijlaan af om achter de betonnen muur, die het landgoed omgaf te verdwijnen.

James liep langzaam terug naar het huis en ging in een luie ligstoel op de brede waranda liggen nadenken. Hij vond het nimmer prettig wanneer zijn meester alleen op avontuur was. Jarenlang hadden zij gevaren getrotseerd, de dood in de ogen gezien, en hij voelde zich één met John Templar, de Grote Onbekende, de Gentleman-Avonturier, wiens reputatie over de ganse wereld bekend was.

Maar in het onderhavige geval was er practisch geen andere mogelijkheid overgebleven. Een bezoek aan Lehmann's villa was belangrijk, zo niet onontbeerlijk, doch Lehmann en Ravitz, en vooral de laatste,

mochten niet uit het oog worden verloren, noch mochten zij gelegenheid krijgen alleen met elkaar te zijn.

Collins stond ook aan zijn zijde, doch deze Amerikaan was eigenaar en directeur van een niet onbelangrijke luchtvaartmaatschappij, die de steden van Zuid-Oost Azië met elkaar verbond. Men kon dus niet van hem verlangen, dat hij zijn werk veronachtzaamde om de door Templar gesmede plannen te helpen uitvoeren. Collins nam reeds vrije tijd genoeg, meer dan hij eigenlijk verantwoord kon en het was logisch, dat hij zo nu en dan eens naar de stad terug moest om belangrijke zaken op zijn kantoor af te wikkelen.

Lawrence Ravitz kwam de reus in zijn overpijnzingen storen. Hij was gekleed in een linnen pantalon en een wit overhemd, dat van boven open stond. Hij had het warm en transpireerde in niet geringe mate.

— Wel, wel, Mr. Parker, zei hij joviaal, de rust in huize Ravitz is eindelijk weer teruggekeerd. Iedereen is weg.

— Ja, behalve ik, antwoordde James koeltjes.

— Luister eens goed, Mr. Parker, vervolgde Ravitz. Kunnen we de strijdbijl niet begraven? Zeker, we waren op een gegeven moment tegenstanders, vijanden zelfs, doch nu strijden we toch voor een gemeenschappelijk doel.

— Strijden? Wat doet u er voor? vroeg James.

— Ik zorg er voor, dat Lehmann zo lang mogelijk hier blijft en in elk geval niet eerder naar Rangoon terugkeert voordat Sir Neville weer in Bombay is geland.

— Heeft hij nog afscheid van u genomen?

— Ja, vanmorgen kwam hij me wekken. Hij droeg me op Lehmann hier vast te houden totdat hij opgebeld zou hebben. Hij hoopte morgen weer terug te zijn.

— Weet u al waarom Lehmann naar Bombay is gekomen? vroeg James. Volgens zijn zeggen had hij enkele zakelijke aangelegenheden met u te bespreken. Is dat zo?

— Mijn beste Mr. Parker, heb ik kans gehad om Lehmann één minuut alleen te spreken?

— Neen, en die zult u niet krijgen ook. Al hebben wij dan ook een gemeenschappelijk doel op dit ogenblik. U volkomen vertrouwen doe ik toch nog lang niet.

— Dat kan ik begrijpen, antwoordde Ravitz. Maar u kunt er van verzekerd zijn, dat ik geen enkele poging zal ondernemen om Lehmann over onze plannen in te lichten. Tenslotte, welke zekerheid heb ik, dat Sir Neville zich aan zijn woord zal houden en mij tien procent van Lehmann's geld zal uitbetalen?

— Het erewoord van een Brits edelman, Mr. Ravitz, antwoordde James plechtig. Sir Neville heeft nog nooit zijn woord gebroken. Hij is een gentleman, sir.

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan, Mr. Parker. De wijze waarop hij mij behandeld heeft is daar wel een zeer overtuigend bewijs van, dacht ik. Daarom is het ook beter, dat wij elkaar geen verwijten meer maken en trachten als vrienden met elkaar om te gaan. Vindt u niet?

Parker haalde de schouders op en keek een andere kant op. Hij kon niet vergeten hoe Ravitz hem enkele dagen geleden neergeslagen had. Dat waren dingen, die James nimmer zou kunnen vergeten. Ter wille van de goede zaak was hij evenwel bereid de strijdbijl neer te leggen en er niet meer over te spreken. Het zou hun verhouding en hun samenwerking alleen maar bemoeilijken. Deed Miss Choisy ook niet alle mogelijke moeite om hun plan te doen slagen?

Inderdaad, dat deed Miss Choisy, want sedert haar vertrek van Ravitz' landhuis had ze nog niets anders gedaan dan Lehmann uithoren.

— Bent u eigenlijk altijd rijk geweest, Mr. Lehmann, vroeg ze quasi kinderlijk. Lehmann glimlachte en schudde het knappe hoofd.

— Neen, lang niet, Miss Choisy. Ik werd geboren als zoon van arme ouders. Mijn vader stond met lompen op de markt in Leipzig. Toen Hitler in 1933 aan de macht kwam, begonnen de jodenvervolgingen en in 1935 wist ik het land uit te vluchten. Mijn ouders waren beiden gearresteerd en in een kamp opgesloten. Ik gaf hen niet veel hoop meer. Ik kwam in Nederland terecht, in Amsterdam, waar ik reeds vele lotgenoten aantrof. Zij hielpen me en binnen enkele jaren was ik een welgesteld zakenman.

— Maar wat voor zaken deed u dan precies?

— Och, van alles. Ik zat aanvankelijk in de textiel, kocht op crediet en verkocht tegen contante betaling. Korte tijd daarna ging ik in de geldhandel. Er was veel geld te verdienen met de handel in Marken en zo. Ik werd bankier, doch door een of andere onbelangrijke malversatie kreeg ik moeilijkheden en ik kon nog net op tijd het land uitkomen. Tja, als je gauw rijk wilt worden, Miss Choisy, moet je niet altijd zo nauw kijken.

— Mijn idee, beaamde Maryse.

— Ik kwam in Frankrijk terecht, waar ik een behoorlijk frankensaldo had. Ik wisselde al mijn geld in tegen dollars en vertrok met een schip naar Batavia, waar ik opnieuw in de geldhandel ging. Vlak voor de oorlog werd het me daar te warm onder de voeten — heus niet vanwege de tropenzon — en ik week uit naar Siagon. Vandaar trok ik naar Rangoon, waar ik me blijvend vestigde.

— En nu werd het u in Rangoon te warm onder de voeten en week u uit naar Bombay.

Lehmann schoot in de lach en wierp haar een blik toe.

— Je bent een verduiveld aardige meid, zei hij. Neen, wat dat betreft heb je het mis. Ik kwam alleen maar naar Bombay om een en ander met Ravitz te bespreken. Maar dat heeft geen haast. Laten wij

eerst nog wat genieten van de mooie dingen des levens. Zaken doen kun je altijd nog doen.

— Bent u in Rangoon zo rijk geworden, Mr. Lehmann?

— Tja, de hele oorlog door heb ik zaken gedaan. Ik ben millionair geworden.

— Millionair?

—Tja, dat had je niet gedacht, hè? Je moet maar eens met me mee komen naar Rangoon. Dan zul je zien in wat voor een paleis ik woon. Het mijne is wel niet zo groot als dat van Ravitz, maar hij schijnt al zijn geld te beleggen in zijn woning. Ik doe dat niet.

— Waar belegt u dan uw geld in?

— Ik beleg het helemaal niet, kindje. Geld is voor mij pas geld als je het zó voor het grijpen hebt. Haal je eens iets uit, wat niet helemaal door de justitionele beugel kan, dan hoef je maar te grijpen en je hebt je geld om er vandoor te gaan.

— Ik moet zeggen, dat u wel met alles rekening houdt, Mr. Lehmann.

— Mr. Lehmann.... Mr. Lehmann.... Waarom noem je me geen Ernest? Vind je die naam niet mooi genoeg?

— Ik vind het juist een mooie naam, antwoordde Maryse met een gevoel van cynisme achter haar oogleden. Bij ons in Frankrijk komt die naam maar hoogst zelden voor. En dan zijn het meestentijds nog Elzassers. Is Ravitz eigenlijk ook een Duitser van geboorte?

— Ja, hij komt uit Breslau. Maar hij smeerde hem pas in 1938, op het allerlaatste nippertje. Wij ontmoetten elkaar in het begin van de oorlog — in 1939, tijdens een tentoonstelling in Calcutta. Sedertdien zijn wij vrienden en relaties.

— Wat voor zaken doet u eigenlijk precies? wilde Maryse weten. Dat interesseert me machtig, weet u.

— Och, wat zal ik zeggen. Een bepaald soort zaken doe ik eigenlijk niet. Ik doe precies wat iedere grote zakenman doet: ik koop en ik verkoop alles wat los en vast zit en waar geld mee te verdienen valt.

— Maar hebt u dan nooit eens een strop gehad?

— O, zeker, meer dan me lief is. Maar dat is nu eenmaal het risico van zaken doen. Er is geen enkele zakenman, die alleen maar winsten heeft geboekt en nooit eens een verlies heeft geleden. A propos, wat is die Sir Neville eigenlijk voor een man? Kent u hem?

— Oppervlakkig, antwoordde Maryse. Ik ontmoette hem in Londen en ik vertelde hem dat ik graag naar het Verre Oosten wilde omdat ik beu was van Europa. Hij bood me een lift aan tot Bombay. Ik kon dus gratis van Londen naar Bombay vliegen.

— Heeft Sir Neville een eigen vliegtuig? vroeg Lehmann verwonderd.

— Ja, en wat voor een, riep het meisje kinderlijk opgetogen uit. Hij vliegt als de beste piloot.

— Is hij voor zaken in Bombay?

— Neen, hij doet geen zaken. Hij schijnt schatrijk te zijn. Hij vertelde me, dat hij uitgenodigd was om enkele weken te komen logeren aan het hof van een of andere rijke Indische prins. Hij schijnt daarheen op weg te zijn. Sir Neville schijnt bovendien een heel bekend philantroop te zijn.

— Philantroop? riep Lehman uit. Hoe bestaat het? Wie doet tegenwoordig nog aan philanthropie.

— O, een heleboel mensen, Ernest.

— Onzinnig, meende Lehmann. Als je vandaag een bedelaar een shilling geeft, komen ze morgen met hun tweeën en overmorgen met hun drieën en als je doorgaat onderhoud je binnen een maand de hele stad.

— Geef jij dan nooit eens iets aan de armen? Denk je dan nooit aan je medemensen?

— Neen, nooit. Hebben mijn medemensen aan mij gedacht? Vergeet het maar. Als ik niet hard had gelopen in 1935 was ik nu waarschijnlijk ook vergast geweest. Wij joden, zijn een volk, dat zich moet verenigen omdat we anders dreigen uitgeroeid te worden door onze medemensen. Diezelfde medemensen, die ik volgens jouw theorie af en toe eens een shilling of een pond moet toestoppen.

— Als je een bedelaar een shilling geeft ben je nog geen philantroop, Ernest. De meeste bedelaars zijn te lui om te werken, maar er zijn ook stille armen, die niet met hun armoede en hun ellende te koop lopen. Hen geven is een goed werk. Sir Neville geeft veel weg aan sanatoria en kinderhuizen. Hij voelt zich altijd voldaan wanneer hij weer eens gerimpelde en van ellende vertrokken gezichten heeft doen glunderen.

Lehmann scheen dit onderwerp niet erg aantrekkelijk te vinden voor een gesprek en heel handig begon hij uit een ander vaatje te tappen. Hij begon uit te wijden over het landschap, over de mooie strakke hemel en de blauwe zee, die zich ver beneden hen in de zonnestrallen spiegelde. Over zaken werd niet meer gesproken, doch Maryse had nu zekerheid omtrent Lehmann's moraal en wijze van zakendoen. Hem zijn geld en goed afnemen zou geen schande zijn. Hij had het verdiend met zwendel en kuiperijen....

- o -

De grote kamer onder Lehmann's villa had niets, maar dan ook letterlijk niets weg van een kelder. De wanden waren betimmerd en met behang beplakt, terwijl dikke tapijten de vloer bedekten. Het vertrek was aanvankelijk afgesloten geweest, doch Dhjâreh had geweten waar Lehmann de sleutel altijd verborg en dus hadden zij weinig moeite binnen te komen.

Er stond een groot eikenhouten bureau, dat keurig geordend was. Van rommel was in het geheel geen sprake. Naast het bureau stond tegen de wand een grote boekenkast, die uitpuilde met een keur van

wetenschappelijke werken op allerlei gebied, die er overigens te nieuw uitzagen om gelezen te zijn. Er stonden enkele lederen fauteuils met een lage ronde tafel, een kast en aan de wand hingen enkele schilderijen, terwijl als dissonant op een ezel een grote kaart van Zuid-Oost Azië stond.

Templar liep er naar toe en trok het meisje bij de hand met zich mee.

— Kun je mij aanwijzen waar het eiland Gâleh ligt, Dhjâreh? vroeg hij.

Ja, toewan Sir, antwoordde ze, terwijl haar bruine vinger over de kaart gleed. Toewan Lehmann heeft het me eens aangewezen. Hier ligt het.

— Oh, maar dat is veel dichterbij dan ik dacht. Het is een van de eerste eilanden van de groep en met het vliegtuig kunnen we er binnen twintig minuten zijn, Dhjâreh.

— Twintig minuten? herhaalde het meisje verbaasd.

— Ja zeker. De afstand bedraagt niet meer dan vijf honderd kilometer en die vlieg ik gemakkelijk in twintig minuten. Jij zal me echter de weg moeten wijzen, Dhjâreh.

— Ik, toewan Sir? Maar ik heb nog nooit gevlogen.

— Zo bedoel ik het niet. Als we boven het eiland vliegen zal jij me moeten vertellen, waar ik landen moet om zo dicht mogelijk bij het huis van je ouders te komen. Zou je dat kunnen, denk je?

— Ja, toewan Sir.

— Mooi zo. Dan zullen we nu eens zien of we de kaart van het eiland kunnen vinden waarop Lehmann de plaats heeft aangetekend waar hij zijn vermogen verborgen heeft.

Hij wandelde met de handen in de zakken van zijn pantalon door het vertrek en liet zijn ogen in het bijzonder langs de wanden glijden. Er hingen drie schilderijen en het waren juist deze voorwerpen, die zijn belangstelling trokken. Schilderijen diende heel dikwijls als camouflage voor een ingebouwde safe en hij begon dan ook onmiddellijk de muur achter de kunstvoorwerpen te onderzoeken. Achter het kleinste van de drie vond hij wat hij verwacht had. Een stalen kluisdeur, die er indrukwekkend en solide uitzag.

— Maar daarvan heb ik geen sleutel, zei het meisje.

Templar glimlachte zonder te antwoorden en bestudeerde de volgende drie minuten het ingewikkelde letterslot, waarmede de kluis was afgesloten. Het zag er duidelijk naar uit, dat Lehmann niets aan het toeval had overgelaten en wel degelijk voorzorgsmaatregelen had genomen om nieuwsgierigen buiten te houden.

— Zonder sleutel kunt u het niet open krijgen, zei ze nogmaals.

Templar knikte in gedachten en stak een sigaret op, terwijl zijn lenige vingers aan de beide knoppen draaiden. Toen trok hij zijn jasje uit en hing dit over een stoel. Het was weliswaar heerlijk koel in het

onderaardse keldervertrek, doch het werk, waarmede hij aanstonds een begin zou maken zou afmattender zijn dan de verzengende stralen van de tropenzone.

— Ik heb er geen sleutel voor nodig, Dhjâreh, merkte Templar op. Deze deur is afgesloten door een zogenaamd letterslot. Je moet deze knoppen in een bepaalde stand zetten om de deur te openen. Dat wil zeggen, voor iedere knop bestaat een woord van een bepaald aantal letters. Laten we zeggen, dat deze knop werkt bij het woord „Dhjâreh”, jouw naam dus. Dan draaien we de knop zo dat het pijltje eerst naar de „D” wijst, vervolgens draaien we het pijltje naar de „H”, dan de „J”....

Templar toonde haar de werking van het letterslot nauwkeurig en draaide de knop steeds naar de volgende letters van haar naam.

— .... nu de „A”.... de „R”.... „E”.... en ten slotte de „H”.... Plotseling drukte Templar zijn oor tegen de kluisdeur en draaide voorzichtig de knop iets naar rechts en dan weer terug naar links. Hij had duidelijk een klikkend geluid gehoord, hetgeen betekende, dat het slot, waarmede deze knop in verbinding stond was opengesprongen. Zou....

Maar neen, dat toeval zou toch te sterk zijn. Zou Lehmann Dhjâreh's naam gebruikt hebben als het code-woord voor een der beide lettersloten? Dit betekende dus waarschijnlijk, dat er voor het andere slot ook een woord van zeven letters nodig was om dit te openen.

Zeven letters was geen gering aantal voor een letterslot, doch het onverwachte geluk, dat hem te beurt was gevallen gaf hem ongekennde moed en zonder zich verder om het meisje te bekommeren zette hij zijn werk voort.

Hij legde zijn oor scherp te luister tegen de stalen kluisdeur en begon langzaam de knop naar links te draaien. Hij was nog maar nauwelijks aan de gang of hij wendde zich met een ruk om en keek verschrikt naar het meisje. Duidelijk had hij geluid vernomen, dat zijn achterdocht had opgewekt. De deur van de kelderkamer was open blijven staan en snel liep hij naar de trap, gevolgd door Dhjâreh, die zijn arm angstig vastgreep.

— Geef mijn jasje aan, Dhjâreh, beval hij, er dreigt onraad....

Het kind gehoorzaamde en nam het jasje van de stoel en overhandigde het aan Templar, die het snel aanschoot.

Van boven hoorden zij duidelijk bonzen op de deur en een aanhoudend bellen. Templar's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij rende de trap op naar boven en bleef in de hall staan. Voor de deur van het huis stond een aantal geuniformeerde mannen en ook aan de zijkant en de achterzijde van het huis hoorde hij voetstappen en stemmengemompel.

Wat er precies gaande was wist Templar nog niet, doch in elk geval wist hij zeker, dat een niet geringe politiemacht bezig was het huis te omsingelen. Weldra zouden zij naar binnen dringen en hem en Dhjâreh

arresteren.... Hij rende terug naar de kelderkamer en vertelde haar zijn boven opgedane ervaring.

— Wat moeten we doen, Dhjâreh? zei hij wanhopig.

— Gebruik maken van de geheime uitgang, zei ze eenvoudig. Toewan Lehmann heeft in deze kamer een verborgen deur, die zich achter die kast bevindt. Langs die weg kan hij ongetwijfeld het huis verlaten zonder dat iemand er iets van merkt.

Templar trok het meisje bij de kamerdeur weg, sloot deze en draaide de sleutel aan de binnenkant om. Vervolgens schoof hij het zware eikenhouten bureau er voor en zette de kruk vast met behulp van een boekenstandaard.

Dhjâreh, die over oerkrachten scheen te beschikken, had inmiddels de kast van de muur weggetrokken en Templar zag, dat zij de waarheid gesproken had. In de vrijgekomen muur, op de plaats waar kort tevoren nog de kast had gestaan, bevond zich een dun paneel, dat met één druk van de vinger naar buiten wegdraaide. Voor hem lag een donkere gang, die naar een onbekende bestemming voerde.

— Dit is onze enige kans, Dhjâreh, zei hij. Langs deze gang moeten we trachten het huis te verlaten. Ben je bang?

Ze schudde het hoofd, zonder een spier van haar knappe gelaat te vertrekken.

— Dhjâreh is nooit bang geweest, toewan Sir, sprak ze eenvoudig. Laten we maar onmiddellijk gaan.

Templar verbaasde zich steeds meer over de indrukwekkende houding van het toch nog jonge meisje. Ze scheen zich zonder enige geestelijke inspanning aan iedere willekeurige situatie te kunnen wennen, ook al doemde deze nog zo plotseling en onverwachts op.

Templar stapte de opening binnen en beduidde haar hem behulpzaam te zijn om de kast weer voor de opening te trekken. Dit werkje viel weliswaar niet mee, doch na enig zwoegen stond de kast toch weer op zijn plaats en duwde Templar het paneel voor de opening.

— En nu maar zien waar we terecht komen, zei hij, zijn sigaren-aansteker aanknippend. We moeten wel voortmaken al geloof ik wel, dat we mogen aannemen, dat het minstens een kwartier zal duren voordat de politie de kelderdeur zal hebben geforceerd. Ze zullen natuurlijk begrijpen, dat zich ergens een geheime uitgang moet bevinden en de kast wegschuiven. Als dat eenmaal gebeurd is moeten wij reeds lang de tunnel aan het andere eind hebben verlaten of we zijn nog verloren.

Onder het spreken was hij vooruitgelopen, terwijl hij het meisje bij de hand had genomen. Ze sprak geen woord en volgde hem alsof hij haar vader was, die haar mee uit winkelen nam. Hij kreeg bewondering en respect voor het meisje, aan wie menige man van zijn leeftijd nog een voorbeeld kon nemen.

De gang waarin zij zich bevonden was kaarsrecht en liep enigszins

naar beneden af. Dit vergemakkelijkte hun gang en teneinde zijn benzine te sparen doofde hij herhaaldelijk zijn aansteker en zette hij zijn weg in het donker voort. Na ongeveer twee honderd meter gelopen te hebben, zag hij in het flakkerende licht van het vlammetje een deur voor zich opdoemen. Het was een stevige houten deur, die aan deze kant met een hangslot was afgesloten. Dit laatste zag er betrekkelijk eenvoudig uit en met behulp van de instrumenten, die hij in de binnenzak van zijn jasje droeg, had hij het slot binnen een halve minuut geopend. De deur draaide piepend en knarsend open en voor hen lag een betonnen trap, die omhoogvoerde.

Templar was zo voorzichtig de deur weer te sluiten en het slot aan de andere kant er voor te hangen. Sluiten behoefde hij dit niet. Vervolgens klom hij door Dhjâreh gevolgd en door zijn aansteker bijgelicht naar boven. Tien meter boven de grond ongeveer zag hij een vierkant luik van een meter. Er was geen slot te bekennen en terwijl hij steun zocht tegen de muur en zijn aansteker aan Dhjâreh gaf om hem bij te laten lichten, plaatste hij zijn schouders onder het luik en duwde zijn lichaam omhoog. Het was zwaar werken op die manier, doch hij voelde al onmiddellijk, dat het luik meegaf. Het week langzaam terug en even later stroomde een regen van zand en aarde naar binnen, zodat Templar de ogen vol kreeg en noodgedwongen het luik weer moest laten zakken.

Gedurende enkele ogenblikken stond hij zijn beide ogen uit te wrijven. Vervolgens snoot hij zijn neus en reinigde hij zijn oren waarna hij opnieuw zijn schouders onder het luik plaatste. Ditmaal ging het in één duw naar boven. Massa's zand en aarde stroomden naar binnen en tevens golfde een helder zonlicht hen tegemoet. Dhjâreh had beide handen voor het gezicht geslagen en de ogen gesloten teneinde zich te beveiligen tegen de zandlawine, die onbedaarlijk omlaagstortte.

Templar had inmiddels het luik verticaal omhooggezet en klauterde de laatste treden op naar boven. Hij reikte het meisje de hand en trok haar met een ruk uit de schacht.

Ze stonden midden in een bos, omringd door dikke bomen en wilde planten. Het luik was aan het oog onttrokken doordat er ongeveer twintig centimeters aarde en mos overheen was geplant. Het gewicht hiervan had Templar zo in zijn werk bemoeilijkt.

— Kom, Dhjâreh, je moet me snel helpen.

Hij sloot het luik en plaatste voorzichtig het mos en de aarde weer op het luik. Doch de meeste aarde was omlaag gevallen op de trap en dus was de plaats niet meer afdoende te camoufleren. Dhjâreh sjouwde evenwel onvermoeid takken en mosplaggen aan, zodat na enkele minuten van de plaats niets meer te bespeuren viel.

— Eens even kijken, zei hij toen. De gang kwam uit die richting en dus moet daar het landhuis van Lehmann liggen. We doen er het beste

aan in een wijde boog door het bos om de villa heen te lopen en zo snel mogelijk naar het vliegveld te gaan. Het is nooit prettig wanneer de politie je achterna zit.

Hij nam haar weer bij de hand en trok haar achter zich aan, terwijl hij zich snel een weg baande tussen bomen en struiken in de richting van de stad, die aan de rand van een dicht oerwoud gelegen was....

Ongeveer drie kwartier later bereikten zij de rivier. Ze waren buiten de stad geraakt en het duurde dan ook nog bijna een half uur voordat zij de eerste woningen in zicht kregen. Het gevaar was nu althans grotendeels geweken en aan de oever hielden ze een ogenblik stil om uit te rusten. Templar wiste zich het zweet van het voorhoofd en keek glimlachend naar het meisje, dat geen spoor van vermoeidheid op haar gezicht droeg.

— Ben je niet moe, Dhjàreh? vroeg hij.

— Het heeft geen zin om moe te zijn, toewan Sir, antwoordde ze geheimzinnig. We moeten verder....

Ze sprong lenig overeind alsof ze na een verkwikkende slaap van een half etmaal uit haar bed kwam. Templar schudde het hoofd, hees zich eveneens overeind en ging met haar de stad binnen. Een minuut of vijf later zaten ze in een taxi, die hen naar het vliegveld bracht....

In het restaurant van de luchthaven, waar het een gezellige drukte was, gebruikten zij de thee en Templar nam de gelegenheid te baat om zich op de toiletten wat op te knappen en te verfrissen. Toen hij bij het tafeltje teruggekeerd was voelde hij zich honderd maal beter en lachte Dhjàreh vrolijk toe. Hij was blij dit meisje uit haar gevangenschap te hebben kunnen verlossen en tevens omdat zij hem via haar vader de weg zou kunnen wijzen naar Lehmann's verborgen rijkdommen, die nu praktisch voor het grijpen lagen.

Met smaak verorberde hij zijn cake en dronk hij zijn thee, totdat hij plotseling zijn kopje neerzette en strak naar een hoek van het restaurant bleef zitten kijken.

— Een ogenblikje, Dhjàreh, zei hij opstaand. Ik ben zo weer terug.

Haar blikken volgden hem toen hij tussen de tafeltjes door naar een van de hoeken van de zaal liep en bij een tafeltje, waaraan twee mannen gezeten waren bleef staan.

— Hallo, Stix, zei hij. Hallo, Moffit. Leuk jullie in Rangoon te ontmoeten.

De beide mannen, die in vliegeruniform gekleed waren en bezig waren gebakken aardappelen met biefstuk te eten, keken verwonderd op en staken toen spontaan hun handen uit.

— Wel, wel, Sir Neville, dat is een verrassing. Hoe komt u in vredesnaam in Rangoon?

Templar wierp een blik naar zijn eigen tafeltje en wenkte Dhjàreh. Het meisje stond op en kwam naar hem toe.

— Dit is een klein vriendinnetje van me, jongens, zei hij toen Dhjâreh naast hem was komen staan. Zien jullie kans om haar op het vliegveld te brengen zonder dat ze door douane of politie zal worden lastig gevallen?

Dhjâreh ging zitten, terwijl Moffit's en Stix's blikken aan het ranke lichaampje bleven kleven. Hun monden waren opengezakt en hun ogen gaven in duizend talen blijk van hun bewondering voor het beeldschone meisje.

— Eh...., zei Stix na enige ogenblikken. Ontvoering?

— Niet precies, Stix, antwoordde Templar. Eerder een bevrijding. Maar het kind beschikt niet over de nodige papieren. Onder ons gezegd en gezwezen....

Hij boog zich over de tafel naar de beide Amerikanen en vervolgde fluisterend:

— ....ik vond haar in de villa van Lehmann, de man aan wie die pakketten geadresseerd waren.

Stix klakte met zijn tong en knikte begrijpend, terwijl Moffit de avonturier een veelzeggend knipoogje gaf.

— Lehmann hield haar daar om de een of andere reden gevangen, verduidelijkte Templar. Weten jullie een manier om haar naar binnen te loodsen?

— Dat zal wel lukken, zei Moffit.

— Maar.... wat doen jullie eigenlijk op het vliegveld? Jullie zijn gistermorgen toch met een Catalina-vliegboot uit Bombay vertrokken? Stix knikte en stak het laatste half ons van zijn biefstuk in zijn mond.

— De Catalina ligt in de haven, maar wij komen hier altijd eten, zei hij een beetje onverstaanbaar. Vanmiddag stijgen we weer op. We zitten tot aan de rand vol met lading. Hebt u uw machine hier staan?

— Ja, de „Hurricane” staat bij loods 36. Ik zou het erg op prijs stellen als jullie het meisje daarheen zouden willen brengen.

— Laat dat maar aan mij over, Sir Neville, zei Stix, de piloot van de Catalina-vliegboot. Ik ken ieder vliegveld in Zuid-Oost Azië als mijn slaapkamertje. Ik zal heus geen moeite hebben om haar op het terrein te loodsen. Gaat u terug naar Bombay?

Templar gaf niet dadelijk antwoord en stak in gedachten een sigaret op. Hij keek even naar Dhjâreh, die het gesprek vlijtig had zitten volgen, onderwijl de cake, die ze van haar tafeltje had meegenomen, verorberend.

— Eh.... ja, dat lijkt me wel het beste. Ik moet Collins dringend spreken.

— Dat is geweldig, riep Stix enthousiast uit. Dan kunnen we gelijk opvliegen.

Templar lachte geheimzinnig en schudde langzaam het hoofd.

— Hoe lang vliegen jullie met de volgeladen Cataline er over van hier naar Bombay? vroeg hij.

— Een uur of acht als we wind mee hebben, antwoordde Stix. We zitten tot aan de vleugels vol en we zullen niet sneller kunnen vliegen dan drie-honderd-vijftig kilometer per uur.

— Dat duurt mij te lang, meende Templar. Ik doe de afstand in nog geen twee uur.

— Twee... uur..., riepen Stix en Moffit gezamenlijk uit. Dat bestaat niet... dan zou u ongeveer dertien honderd kilometer per uur moeten bereiken? Dat is uitgesloten, Sir Neville.

— Vanmorgen heb ik het — met tegenwind zelfs — binnen de twee uur gevlogen. Ik vertrok om ongeveer zeven uur van Santa Cruz en landde om voor negenen op het vliegveld van Rangoon. Maar goed, als jullie me niet geloven wilt zal ik het jullie bewijzen. Hoe laat vertrekken jullie?

— Twee uur, antwoordde Moffit. We hopen om tien uur in de haven van Bombay te zijn, niet, Herbert?

Stix knikte en het was hem aan te zien, dat hij nadacht over Templar's beweringen ten aanzien van de snelheid van zijn „Hurricane”, die hij uiteraard aan Engelse bluf toeschreef.

— Ik zal zorgen tegen twee uur in de haven te zijn met de „Hurricane”, zei Templar. Ik ken de Cataline van de Asiatic Airlines en ik zal vlak bij jullie dalen.

— Op het water? riep Stix nu weer uit.

— Zeker, mijn „Hurricane” heeft intrekbare drijvers en een intrekbaar landingsgestel, dat ik om beurten uit kan gooien. Ik zal het jullie straks wel laten zien.

— Maar die snelheid..., begon Stix nu weer.

— Hoeveel motoren heeft uw machine? wilde Stix weten.

— Twee motoren, antwoordde Templar. En jullie zullen nog vreemder opkijken als ik jullie vertel, dat ik voor een afstand van hier naar Bombay nog geen drie liter benzine gebruik.

Moffit en Stix begonnen nu onbedaarlijk te lachen.

— Drie liter? Hoeveel duizenden liters dacht u dat wij aan boord hebben om die afstand te volbrengen?

— Waarschijnlijk hebben jullie vijftien duizend liter nodig.

— Ja, veel zal het niet schelen, zei Stix.

— Maar, ik vertelde jullie er niet bij, dat mijn motoren gedreven worden door atoomenergie. Een enkele liter benzine kan een onmetelijke bron van energie opwekken. Verdiep je er maar niet in, Stix. Over een jaar of tien zullen jullie het wel beter begrijpen. Hoewel men reeds bezig is proeven te nemen om atoomenergie als drijfkracht aan te wenden. En zorg er nu voor, dat Dhjâreh bij de „Hurricane” komt.

Stix stond op en gaf het meisje een wenk hem te volgen.

— Gaat u maar vast naar de machine toe, Sir Neville. Ik hoop u daar te ontmoeten.

Enkele ogenblikken later verlieten ook Templar en Jack Moffit, de mecano van de Catalina, het restaurant om zich langs de douane en politie-autoriteiten naar het terrein te begeven. Toen zij bij hangar 36 aankwamen stonden Stix en het meisje reeds op hen te wachten.

— Ja, ik heb het al gezien, zei Stix op de onderzijde van de romp wijzend. Je kunt de drijvers duidelijk zien. God, hoe is het mogelijk. Een soort amphibi-vliegtuig zou je het kunnen noemen. Ik moet toegeven, dat die motoren er wel enigszins anders uitzien dan de gewone. Kijk eens, Jack....

De mecano knikte. Hij had het bij de eerste oogopslag al gezien.

— Maar nu moeten we er gauw vandoor, zei Stix. Over een uur moeten we opstijgen. Tot straks dan, Sir Neville.... en.... happy landing....

Hij groette Templar en Dhjâreh, evenals Moffit dit deed en dan verlieten de beide Amerikanen het vliegveld om zich naar de haven te begeven waar de Catalina gemeerd lag.

Templar klom langs een uitschuifbaar laddertje omhoog, sloot de deur van de cabine open en trok Dhjâreh omhoog. Een druk op een knop was voldoende om het laddertje weer te doen verdwijnen in de romp en toen sloot hij de deur van de cabine af.

Kort voor zijn vertrek had hij de commandotoren van zijn vertrek op de hoogte gesteld en personeel van het vliegveld kwam reeds naar de „Hurricane” toe om hem bij het starten behulpzaam te zijn.

Hij ging de cockpit binnen en beduidde Dhjâreh plaats te nemen in de stuurstoel naast de zijne en nergens aan te komen.

— Je mag overal naar kijken, Dhjâreh, zei hij nog eens, maar nergens aankomen.

De mannen trokken de blokken voor de wielen weg en wilden de propellers aandraaien, doch Templar beduidde hen er af te blijven.

Hij schakelde in en startte. Een paar maal sloegen de propellers terug, doch dan vonden zij hun constante wending en draaiden ze regelmatig. Templar gaf gas, controleerde zijn instrumenten, liet de motoren een ogenblik op topcapaciteit draaien en keek dan naar de toren. Hij zwaaide met een vlaggetje en zette de koptelefoon van zijn radio op, terwijl hij de verbinding tot stand bracht.

Dan kreeg hij het sein.

Startbaan 21....

Langzaam rolde de „Hurricane” naar voren en draaide dan tussen twee DC-4's van de KLM door, om naar startbaan 21 te taxiëren.

Dhjâreh keek haar ogen uit en in de blik van die zwarte kijkers lag duidelijk een blijk van groot respect voor de man, die naast haar de

instrumenten bediende en in staat was die grote, zilverwitte vogel te besturen.

Op startbaan 21 bleef de „Hurricane” enkele seconden staan, terwijl Templar onafgebroken naar de commandotoren keek. Het duurde een halve minuut ongeveer, toen flikkerde de lamp, die zijn vertrek mogelijk maakte en onmiddellijk gaf Templar vol gas.

De machine schoot als een Raket naar voren en onmiddellijk trok Templar de stuurknuppel naar zich toe. Nog geen kwart minuut later verhief de machine zich. Door middel van een handle trok hij het landingsgestel in en dan schoot de vogel als een pijl uit een gespannen boog omhoog, de blauwe hemel tegemoet.

In slechts enkele minuten was de haven bereikt en cirkelde de „Hurricane” boven het troebele water van de rivier. Ook de Catalina-vliegboot was spoedig gevonden en Templar maakte zich gereed om te landen. Dit was niet gemakkelijk op de betrekkelijk smalle rivier, waar nogal tamelijk veel verkeer van prauwen en kleine motorboten plaats vond. Bovendien liep hij het risico last te krijgen met de havenautoriteiten, omdat hij zonder vergunning en radiografische berichtgeving trachtte te landen, hetgeen gevaar op zou kunnen leveren voor het geval er andere toestellen in de lucht waren.

Niettemin zette Templar door. Een brutaal mens bezat de wereld en zonder enige hindernis raakten de drijvers dan ook de rivier. Hij taxiede langzaam in de richting van de Catalina en bleef op ongeveer twintig meter afstand liggen.

— Kom, Dhjåreh, zei hij, laten we even naar buiten gaan.

Het meisje begreep wel niet goed waar haar redder heen wilde, doch weldra zag ze, dat Templar een uitstapje maakte op de drijvers. Veiligheidshalve bleef ze voor de deuropening van de cabine staan en waagde zich niet op de drijvers, aangezien er nog al een behoorlijke deining stond en de rivier wemelde van krokodillen.

Ongeveer twintig minuten later maakte zich van de oever een klein motorbootje los waarin drie mannen gezeten waren. Twee van hen herkende Templar als Stix en Moffit en de derde was ongetwijfeld een beambte van de havenautoriteiten, die de papieren moest controleren.

De beide Amerikanen hadden de „Hurricane” reeds bemerkt en ze zwaaiden met beide armen naar Templar, die op de drijvers stond te kijken naar de bekken van krokodillen, die om hem heen zwommen in de hoop, dat hij uit zou glijden.

Om kwart voor twee gaf Stix vanuit zijn cockpit Templar het sein om op te stijgen. Hij kroop naar binnen, sloot de deur en liep snel naar de stuurstoel, waar Dhjåreh reeds op hem zat te wachten.

— Vertrekken we? vroeg ze.

— Ja, kindje, we gaan de grote sprong over de vijver maken.

De motoren ronkten reeds en Templar zag door het raampje de pro-

pellers van de Catalina ook reeds draaien.

Kort daarop taxiede hij naar het midden van de rivier en schoot dan vooruit, een woelig schuimspoor achter zich latend. Toen de „Hurricane” enige hoogte had gekregen liet Stix de Cataline vertrekken. Eerst langzaam, doch het ging steeds sneller en het duurde niet lang of beneden hen zagen Templar en Dhjàreh de zware machine stijgen.

Templar nam de microfoon voor zijn mond, terwijl hij behendig met één hand de stuurknuppel manoeuvreerde en de machine langzaam liet stijgen. Hij zorgde er voor, dat zijn snelheid niet groter werd dan drie honderd kilometer per uur, hetgeen hem in het stijgen bemoeilijkte. Normaal steeg hij met een snelheid van zeven à acht honderd kilometer.

— Hallo.... Hallo.... Calling Catalina PXAA 4.... Calling Catalina PXAA 4.... riep hij door de microfoon. Hier spreekt Hurricane RTH 2.... hier spreekt Hurricane RTH 2.... over....

— Calling Hurricane RTH 2.... Calling Hurricane RTH 2...., klonk nu de stem van Herbert Stix in de koptelefoon. Hier spreekt Catalina PXAA 4.... Hier spreekt Catalina PXAA 4.... over....

Hallo Stix, sprak Templar nadat de beide machines contact met elkaar hadden gekregen. Wat is je hoogte?

— Twaalf honderd meter. En de uwe?

— Twee duizend.

— Ik zal stijgen tot vijf-en-twintig honderd meter. Dat is voldoende voorlopig. Het kustgebergte is niet zo erg hoog. Wanneer beginnen we de spurt?

— Als we boven de Golf van Bengalen zitten. Ongeveer een kilometer uit de kust.

— Aangenomen. Maar ik ben niet van plan de vliegboot uit elkaar te scheuren om u bij te houden.

— Hoeft niet, Stix, binnen twee minuten zal je zien, dat je niet tegen me op kunt. Ik houd mijn snelheid op driehonderd.

— Gaat u maar wat sneller. Ik vlieg al onder u door. Drie honderd veertig doe ik momenteel.

Templar gaf gas en onmiddellijk schoot de Hurricane naar voren alsof er een bom achter zijn staart ontploft was. Templar zag de Catalina langzaam hoger komen en hij remde af om deze gelegenheid te geven voor hem uit te stijgen. Toen de kust van Beneden-Birma onder hen weggleed lagen de beide machines op gelijke hoogte. Ze vlogen naast elkaar en Templar wuifde Stix uitdagend toe.

— Nog even en dan geef ik vol gas, riep Templar door de micro.

— Okay, Sir Neville, ik vlieg drie honderd zestig op het ogenblik. Laat hem maar lopen....

— Okay, Stix, daar gaat-ie dan....

Hij legde de micro op zijn schoot en drukte op de gaspedaal. Snel bediende hij enkele instrumenten en in een ommezen van tijd lag de Catalina-vliegboot enkele kilometers achter hem. De Hurricane danste door het luchtruim. Templar haalde enkele heroïsche capriolen uit, liet de machine stijgen tot vier duizend meters en sloot dan zijn gas af om met een vaart van duizend kilometer per uur omlaag te gieren.

— Okay, Sir Neville, hoorde Templar de stem van Stix in de kop-telefoon, ik zit te genieten. Wat een stunt was dat... tjonge tjonge, dat zou ik met de Catalina nog voor geen honderd millioen dollars uithalen.

— All right, Stix, zei Templar, de Hurricane weer rechttrekkend. Ik ga er vandoor....

— Happy landing....

Templar zag, dat Dhjâreh een beetje bleek was geworden en met half gesloten ogen zat ze voor zich uit te staren.

— Ben je ziek, Dhjâreh? vroeg hij bezorgd.

Hij had er even niet aan gedacht, dat het meisje nog nimmer had gevlogen en dat zelfs de sterkste maag te lijden heeft van stunts, zoals hij er zojuist enkele had uitgehaald.

— Neen, het gaat al weer over, zei ze. Maar ik heb liever dat u zo recht blijft vliegen.

— All right, Dhjâreh, daar gaan we dan.

Templar gaf vol gas en de snelheidsmeter liep onmiddellijk op. Acht honderd.... negen honderd.... duizend.... elf honderd.... twaalf.... dertien.... veertien....

Toen remde hij af en hield deze snelheid constant aan. Hij wilde niet het uiterste van zijn motoren vergen en met deze snelheid zouden ze gemakkelijk binnen twee uur in Bombay kunnen zijn....

Dhjâreh zat doodstil en zwijgend naast de grote avonturier. In haar zwarte kijkers, die onophoudelijk van links naar rechts rolden, lag een waarderende gloed voor de sterke man, die naast haar zat en een machine in bedwang wist te houden, die met onmetelijke snelheid boven de golven gierde.

Meer dan ooit minachte zij Lehmann, de man, die haar drie jaar gevangen had gehouden en haar had weggerukt uit haar ouderlijk huis, waar ze gelukkig en onbezorgd had geleefd.

Templar zei niets, doch hij voelde met grote zekerheid aan, wat zich in het binnenste van het jonge meisje naast hem afspeelde. Af en toe wierp hij haar een steelse blik toe en bewonderde dan in stilte haar mooie profiel en haar bevallig figuurtje. Slechts één ding kon hij van Lehmann waarderen, en wel, dat deze zich nimmer aan Dhjâreh had vergrepen. Dat was zonderling voor een man als Lehmann, die van vrouwen en drank hield....

Onze Lieve Heer heeft nog steeds rare kostgangers....

HOOFDSTUK III.

Waarom Lehmann een omweg moest maken om zijn kamer binnen te komen en Kapitein Jenkins geen gaviaalen zag zwemmen.

Na de lunch, toen de hitte het grootst was, had iedereen verpozing gezocht onder het grote zonnenscherm van de waranda, waar de zonnestralen niet konden doordringen en waar een drietal elektrische ventilatoren zorgden voor frisse lucht.

In luie ligstoelen lagen ze daar: James Parker en Phil Collins, Lehmann met Maryse Choisy naast zich en Ravitz aan de buitenkant.

Het was niet precies te zien wie van hen in slaap verzonken was, want iedereen had de ogen gesloten. Zij genoten — bewust of onbewust — van de heerlijke koelte der ventilatoren, die zacht zoemend heen en weer draaiden.

Het zal ongeveer drie uur in de middag geweest zijn toen Ramchand, de Indische bediende van Ravitz, plotseling op het terras verscheen en zich naar de stoel van Lehmann begaf. Hij bracht zijn mond vlak bij het oor van de slapende en zei:

— Mr. Lehmann, er is telefoon voor u.

Lehmann opende terstond de ogen, eerst knipperend tegen de scherpe lucht en dan keek hij naar de man, die hem uit zijn slaap was komen wekken.

— Wat is er, Ramchand? vroeg hij, zich overeind trekkend.

— Telefoon voor u, sir. Uit Rangoon....

Onmiddellijk stond Lehmann naast zijn stoel. Hij volgde de bediende naar binnen, nagestaard door Collins en Parker, die zijn vertrek bemerkten. Ravitz en Maryse sliepen rustig door.

— Heb je gehoord wat Ramchand zei? vroeg Collins aan de reus.

— Telefoon voor Lehmann, antwoordde James.

— Ja, maar uit Rangoon. En Sir Neville is in Rangoon. Zou er iets met hem gebeurd zijn?

Zij behoefden niet lang te wachten op het antwoord want nog geen vijf minuten later keerde Lehmann al weer terug, zenuwachtig en zweetend alsof hij de honderd meter gelopen had.

Hij greep Ravitz bij de schouder en schudde deze wakker.

— Hé, Lawrence, riep hij, wordt eens wakker. Ik moet onmiddellijk vertrekken.

Ravitz schrok en keek met een ontsteld gezicht naar zijn zakenrelatie, die heftig gesticuleerd voor hem stond.

— Ze hebben ingebroken in mijn villa, zei hij. Ik werd zojuist opgebeld door de Hoofdcommissaris van Politie uit Rangoon.

— Ingebroken? herhaalde Ravitz. Bij jou? Wanneer?

— Vanmorgen om elf uur begonnen de alarmschellen op het politiebureau te bellen. Ze zagen op het tableau dat het mijn villa betrof en zijn onmiddellijk met een sterke politiemacht uitgerukt waarmee ze het huis hebben laten omsingelen. Maar ze hebben niemand kunnen arresteren. Ik moet onmiddellijk vertrekken. Het spijt me... Ik bel je wel vanuit Rangoon...

— Maar er is geen enkele machine, die op dit uur vertrekt, merkte Collins op. De eerste machine vertrekt om half negen vanavond.

— Dat kan me niet schelen, riep Lehmann nerveus uit. Desnoods charter ik een vliegtuig.

— Dat zal niet meevallen, zei Collins. Zoveel vliegtuigen staan er niet op Santa Cruz.

— Hé, Collins, wendde Lehmann zich plotseling tot de eigenaar van de Asiatic Airways, kan ik van jou niet een vliegtuig charteren?

— Heb je er enig idee van wat je dat kan kosten? vroeg Collins. Je zult schrikken als je de prijs hoort, Lehmann.

— Wat kost het? Snel, zeg het me.

— Ik heb op Snata Cruz een DC-4 staan, die je er naar toe zou kunnen brengen. Vijf en twintig duizend dollar, Lehmann.

— Vijf?....

— Vijf en twintig duizend dollar en geen cent minder. Er gaat geen stukje lading mee en ik moet dus alle kosten op jou verhalen.

— Goed, goed, goed, laat maar. Ik accepteer het. Kan ik dan onmiddellijk vertrekken? En wanneer ben ik dan in Rangoon?

— Het is nu kwart over drie, laten we dus zeggen, dat je om half vijf kunt starten. Dan ben je tegen elf uur vanavond in Rangoon.

— Okay, zei Lehmann. Ga je mee naar het vliegveld?

— Dat hoeft niet, zei Collins. Ik kan van hieruit opbellen en de machine startklaar laten maken. Pak jij je bagage maar bij elkaar en rijdt naar het vliegveld. Ik zal wel zorgen dat er iemand staat om je op te wachten.

Collins ging naar binnen en stelde zich telefonisch in verbinding met zijn kantoor in de City en vervolgens met zijn kantoortje op het vliegveld Santa Cruz. Toen hij terugekeerde — na ongeveer een kwartier gesproken te hebben — was Lehmann al reeds verdwenen. Ramchand had hem met Ravitz' wagen naar het vliegveld gebracht.

Collins ging weer zitten en keek naar Ravitz. James had het voorval inmiddels aan Maryse verteld en zij maakte zich kennelijk ongerust.

— Verbeeld je, dat er iets met Sir Neville gebeurd is, zei ze angstig.

— Daar hoeft u niet bevreesd voor te zijn, miss, sprak James geruststellend. Lehmann zei, dat er niemand gearresteerd was. Als Sir Neville dus de alarmschellen in werking heeft gebracht, dan heeft hij in elk geval weten te ontkomen.

Zij bespraken het voorgevallene nog lange tijd en bekeken de ont-

snappingsmogelijkheden van de grote avonturier van alle kanten. En plotseling wees James met zijn vinger naar de Oostelijke hemel.

— Kijk.... kijk...., riep hij opgewonden uit. Daar komt de Hurricane aan.

— Ja, beaamde Maryse opspringend, dat is hem.

De „Hurricane” was inderdaad vanuit grote hoogte omlaag komen zeilen en scheerde even later rakelings over het dak van Ravitz' landhuis. Vier mensen hadden in de tuin met zakdoeken staan zwaaien en duidelijk had men Templar's gezicht achter de raampjes van de cockpit kunnen waarnemen.

Ze renden naar de achterzijde van het huis, dat uitzicht gaf over de Arabische Zee en zagen toen de „Hurricane” op enkele kilometers afstand uit de kust. De machine draaide en vloog langzaam terug....

— Hij gaat dalen, riep James. Kijk maar, de drijvers hangen uit. Maar hoe wil hij hier....

— Het jacht, riep Collins uit. Kom, Ravitz, laten we naar beneden gaan om met het jacht zee te kiezen.

— Daar hebben we het jacht niet voor nodig, antwoordde Ravitz. Hij zal heus wel tot vlak voor de ingang van de tunnel taxieën en we kunnen dus volstaan met een roeibootje.

— Okay, Ravitz, laten we naar beneden gaan.

Collins, James en Ravitz verdwenen in het landhuis en begaven zich met de lift enkele honderden meters naar beneden naar het onderaardse kanaal, waar aan een breed platform een wit motorjacht gemeerd lag. Een kanaal van ruim honderd meter lengte verbond dit kunstmatig aangebrachte meertje met de open zee en enkele ogenblikken later had Ravitz een grote roeiboot losgegooid en roeiden drie mannen het kanaal af.

Maryse was op de uiterste rotspunt van het plateau blijven staan om toe te zien hoe de „Hurricane” veilig op de golven van de Arabische Zee landde en Templar naar buiten kwam en op de drijvers sprong. Ze was niet weinig verbaasd toen ze zag dat hij gevolgd werd door een jong meisje, dat hij voorzichtig hielp met uitstappen. Maryse kende het meisje helemaal niet en haar verbazing was dus wel enigszins begrijpelijk.

Weldra zag ze de roeiboot van Ravitz uit de tunnel in de rotsen komen. Drie mannen zaten aan de riemen en roeiden met krachtige slagen in de richting van de vliegboot, die ongeveer dertig meter uit de kust lag. Templar en het meisje stapten in en men roeide terug naar de tunnel, waarin zij weldra verdwenen.

Tien minuten later zat het voltallige gezelschap, Dhjâreh inclusief, op het terras van Ravitz' landhuis. Templar vertelde nauwgezet hetgeen geschied was sedert hij die morgen Bombay had verlaten en welke merkwaardige ontmoeting hij in Lehmann's villa had gehad. En Templar

op zijn beurt was niet weinig verbaasd over het feit, dat Lehmann inmiddels al weer was vertrokken, nadat men hem vanuit Rangoon bericht had over de inbraak in zijn villa.

— Dat betekent wel degelijk, zei Templar, dat ik op een of andere manier de alarmschellen in werking heb gebracht. Waarschijnlijk is de deur van die kelderkamer er op aangesloten, zodat de politie al gewaarschuwd werd toen wij er binnengingen. Ik stond juist op het punt zijn kluis te openen toen de politie arriveerde. Er bleef ons niet veel anders over dan met de noorderzon te vertrekken langs de geheime uitgang, welke Dhjâreh kende.

— Ben je van mening, dat de politie die geheime kelderkamer ontdekt heeft?

— Neen. Ik geloof dat ze die over het hoofd hebben gezien. Anders zouden ze Lehmann er wel over verteld hebben. In elk geval dwarsboomd dit hele geval ons niet gering. De politie-inval als zodanig nog niet eens, maar wel het feit, dat de politie wist waar zij Lehmann kon bereiken in geval er iets mocht gebeuren. Dit had tot gevolg, dat zij Lehmann opbelde en dat Lehmann halsoverkop naar Rangoon teruggekeerd is.

— Waarom betekent dat voor ons een tegenslag? wilde Maryse weten.

— Omdat hem zal blijken, dat er aan de safe geknoeid is en bovendien, dat Dhjâreh verdwenen is. Goed, de kaart heb ik niet gevonden, maar Dhjâreh is van grotere waarde dan de kaart. Zij kan haar vader er toe bewegen ons de bergplaats van Lehmann's schatten te vertellen. Maar ik vrees, dat Lehmann onverwijld naar het eiland Gâleh zal gaan om zich te vergewissen, dat zijn schatten in veiligheid zijn.

— Dan zie ik maar één oplossing, Sir Neville, merkte Ravitz nu op. Onmiddellijk vertrekken naar het eiland Gâleh.

— Tja, dat lijkt mij ook de beste oplossing, Neville, meende Collins. Met jouw toestel zijn we er in een minimum van tijd. Hoe lang denk je er over te vliegen?

— Het eiland Gâleh ligt ongeveer ter hoogte van Rangoon en ik zal de afstand dus in circa twee uur kunnen afleggen. Bombay—Rangoon heb ik binnen de twee uur gedaan. Alleen zal het niet gemakkelijk zijn voor Dhjâreh om ons het eiland in het donker aan te wijzen.

— Weet je welk eiland het is? vroeg Collins. Ik bedoel ken je de ligging op de kaarten?

— Ja, Dhjâreh heeft het me aangewezen. Het is een van de Noordelijkste eilanden in de golf van Bengalen, ongeveer honderd vijftig kilometer ten Zuiden van de Birmeense kust. Maar op mijn kaarten is de plaats niet duidelijk aangegeven.

— Laat dat maar aan mij over, stelde Collins hem gerust. Ik zal even naar de maatschappij opbellen, dat ze mij een van de duidelijkste

kaarten van de Andamanen-eilanden sturen. Daar staat het eiland Gâleh zeker op. Wacht, ik zal eerst even gaan bellen.

Hij verdween in het landhuis en keerde even later terug.

— Binnen een half uur wordt de kaart hier gebracht. Denk je dan vanavond nog te vertrekken?

— Wis en waarachtig, antwoordde Templar. Laten we zeggen, dat we tegen een uur of acht vertrekken. Ik moet werkelijk even uitrusten voor ik opnieuw die route vlieg. Ik heb nu vandaag af vijf duizend kilometer achter de rug en dat is een behoorlijke ruk.

— Maar James is toch bij ons, merkte Maryse op.

— Ach, ja, natuurlijk. James kan het grootste gedeelte vliegen. Maar niettemin lijkt het me verstandig om niet voor acht uur te vertrekken. Met z'n hoeven zijn we eigenlijk? Eén.... twee.... drie.. vier.... vijf.... zes.... Prachtig, die gaan er gemakkelijk in. Maar we moeten rekening houden met de schatten van Lehmann. Waaruit bestaan die? Heb jij er idee van Ravitz?

— Neen, dat weet ik ook niet. Ik heb u verteld wat ik wist. Maar waaruit zijn vijf millioen bestaan zou ik niet kunnen zeggen. Ik neem aan, dat een heel groot gedeelte bestaat uit bankpapier, Amerikaans en Engels, en de rest uit juwelen. Dat zijn meestal de twee objecten waarin zakenlui zoals Lehmann en ik hun vermogen beleggen. Het is gemakkelijk mee te nemen en kan onmiddellijk uitgegeven worden.

— Hopenlijk heeft hij het niet in goudstaven belegd, merkte Collins op. Ik voel er niets voor om me een breuk te sjuuwen.

— Ook niet voor een paar millioen, Phil? vroeg Templar.

Iedereen lachte en toen kwam Ramchand het terras op om cocktails te serveren.

- o -

Om kwart voor elf landde de DC-4 van de Asiatic Airways, die door Lehmann was gecharterd op het vliegveld van Rangoon en stapte Lehmann uit. Onmiddellijk begaf hij zich naar zijn woning, waar enkele detectives reeds op hem zaten te wachten.

— Bent u Mr. Lehmann? vroeg een inspecteur in uniform.

— Dat ben ik. De Hoofdcommissaris heeft me vanmorgen in Bombay opgebeld. Ik ben terstond hierheen gekomen. Wat is er eigenlijk precies gebeurd. Of, neen, een ogenblikje alstublieft, ik ben dadelijk bij u.

Lehmann rende de trap op naar de eerste verdieping en stormde de kamer binnen van Dhjâreh. Het meisje was er niet, hetgeen hij al gevreesd had toen hij de deur open aantrof. Ten prooi aan een hevige angst keerde hij naar beneden terug.

— Hebt u niemand in mijn huis aangetroffen? vroeg hij neutraal.

— Niemand, Mr. Lehmann, antwoordde de inspecteur. We hebben het huis van onder tot boven doorzocht, doch er was niemand te vinden.

Het is natuurlijk mogelijk, dat de alarmschellen ten gevolge van een technische storing zijn gaan bellen. Alleen bevreemdde het me, dat de deur van de keuken aan de achterzijde van het huis open stond. Hebt u daar een verklaring voor?

— Neen, natuurlijk niet, verklaarde Lehmann. Voor mijn vertrek heb ik het hele huis van onder tot boven afgesloten, deuren en vensters, en de alarminstallatie in werking gesteld.

— Personeel was dus niet in het huis aanwezig?

— Ik heb geen personeel, antwoordde Lehmann. Een vrouw komt twee maal in de week schoonmaken.

— Er was dus niemand aanwezig, toen u vertrok?

Het bleef even stil in de salon. Toen antwoordde Lehmann:

— Niemand.

— Wenst u een aanklacht in te dienen?

— Ik zal eerst onderzoeken of er iets vermist wordt, antwoordde Lehmann. Is er niets gestolen dan zullen we de zaak maar op zijn be-
loop laten.

Daarna namen de inspecteur en de detectives afscheid en lieten zij Lehmann alleen. Terstond nadat de deur achter de mannen was dicht-
geslagen begaf hij zich naar de kelderkamer. De sleutel vond hij even-
wel niet op de plaats, waar deze altijd lag en terstond verrees een
sterke verdenking in hem op tegen Dhjâreh, de enige, die iets van de
geheime bergplaats van de sleutel afwist. Snel keerde hij terug naar
zijn slaapkamer, waar hij een duplicaat bewaarde. Hiermede keerde hij
terug naar de kelderkamer. Hij stak de sleutel in het slot, draaide hem
open en wilde de deur openduwen, doch dit bleek onmogelijk. De deur
was gebarricadeerd en er was geen beweging in te krijgen. Verschei-
dene malen herhaalde hij zijn poging, doch steeds weer vruchteloos. Er
bleef hem dus niets anders over dan de kamer van de andere zijde
binnen te gaan. Hij verliet zijn villa en liep in de richting van het bos,
nadat hij zich gewapend had met een pistool en een sterke zaklantaarn.
Het duurde geruime tijd voordat hij temidden van de op elkaar lijkende
bomen en struiken de plek had gevonden, die het einde van de geheime
tunnel aangaf. Terstond zag hij evenwel, dat de grond omwoeld was.
Voor een buitenstaander zou er niets bijzonders te zien zijn geweest,
doch Lehmann, die een zeer nauwgezet en precies man was, merkte het
dadelijk.

Snel trok hij met beide handen de mosplaggen weg en verwijderde
hij de aarde, zodat het vierkante luik geheel bloot kwam te liggen.

Nog voordat hij het opgelicht had wist hij reeds, dat de indringers
langs deze weg zijn huis hadden verlaten en dat niemand anders dan
Dhjâreh hen de weg kon hebben gewezen. Na drie jaren in zijn huis te
hebben vertoefd kon het niet anders dan dat zij van diverse geheimen
op de hoogte moest geraken en ongetwijfeld had het meisje zowel de

ligplaats van de sleutel en de geheime deur in de kelderkamer ontdekt.

Hij trok het luik open en daalde voorzichtig de treden af naar omhoog. Het licht van zijn lantaarn scheen tegen de houten deur en hij zag het geopende hangslot aan deze kant hangen.

Nu kon Lehmann zijn zenuwen niet langer bedwingen. Hij trok de deur open en ijlde door de twee honderd meter lange gang in de richting van de kelderkamer. Hij trok het paneel weg, duwde de kast opzij en stapte naar binnen. Snel stak hij de lampen aan en keek naar de muur..

Het schilderij, dat de kluisdeur bedekte stond op de grond, doch de stalen deur zelf was gesloten.

In koortsachtige haast draaide hij beide lettersloten in de juiste stand, doch onmiddellijk merkte hij, dat een van hen reeds geopend was. Dat, wat open ging op de naam „Dhjâreh”. Het andere slot maakte hij open met behulp van het woord „Lehmann” en toen trok hij de stalen deur naar zich toe.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij de inhoud intact vond. Niets ontbrak er. Zijn geld, een slordige zestig duizend dollar, belangrijke papieren en de kaart van het eiland Gâleh....

Deze laatste nam hij met zich mee. Hij sloot de kluis, hing het schilderij weer op zijn plaats en schoof vervolgens het bureau voor de deur weg. Toen begaf hij zich naar de salon, waar hij zich een straffe whiskey inschonk en in een fauteuil ging zitten met de kaart op zijn schoot.

Dhjâreh was gevluht. Maar daartoe had ze hulp nodig gehad. Nooit had zij het zware eikenhouten bureau alleen voor de deur kunnen schuiven. Ze was niet intelligent genoeg om de werking van het letterslot te kennen. Zeker, de kaart was nog aanwezig, doch Dhjâreh wist voldoende om de aandacht van gangsters op het eiland te vestigen.

Wat een geluk, dat hij ongeveer een jaar geleden zijn schatten naar een andere plaats had overgebracht, een plaats, die zelfs niet bekend was aan Dhjâreh's vader, en die hij alleen wist en welke nauwkeurig op de kaart stond aangegeven. Doch een ijverig zoeker zou de plaats misschien kunnen vinden.... Zouden de boeven reeds op weg zijn naar Gâleh....?

Lehmann werd nerveus en schonk zich nog een whiskey in. Er bleef hem niet anders over dan onmiddellijk met bekwame spoed naar het eiland te gaan en zijn schatten naar elders over te brengen. Zijn jacht lag in de haven en als hij vannacht nog vertrok kon hij tegen de volgende morgen het eiland bereikt hebben.

Maar dan moest hij onmiddellijk de uit zes koppen bestaande bemanning van zijn jacht bij elkaar trommelen. De kapitein en de bootsman waren in vaste dienst en zij moesten dus op ieder willekeurig uur van de dag of de nacht ter beschikking staan. De overige leden van de be-

manning zouden eventueel door anderen vervangen kunnen worden, indien zij elders een emploti hadden gevonden.

Hij trok het tafeltje waarop de telefoon stond naar zich toe en sloeg een nummer aan. Na geruime tijd gewacht te hebben hoorde hij de stem van Jenkins.

— Je spreekt met Lehmann, zei hij. Zorg onmiddellijk, dat het jacht voor vertrek in orde gemaakt wordt. We moeten vannacht nog vertrekken.

— Naar Gâleh? vroeg de kapitein van het jacht.

— Precies. Maar vraag niet zo veel. Doe wat je gezegd wordt. Waarschuw de bootman en zorg, dat de bemanning bij elkaar getrommeld wordt. Ik wil niet later dan twee uur vertrekken. Begrepen?

— Okay, Mr. Lehmann. Moet er veel proviand ingeslagen worden?

— Neen, dat is niet noodzakelijk. Hoogstens voor drie à vier dagen. We blijven er niet lang.

Lehmann hing op en begon zich reisvaardig te maken. Hij voorzag zich van een zware revolver, een klein automatisch pistool en een behoorlijke hoeveelheid bijbehorende patronen. Vervolgens pakte hij enkele kleinigheden en de kaart van het eiland in een actetas en belde een taxi op om zich naar de haven te laten rijden.

De „Birmania" lag gemeerd aan een van de laatste stijgers. En toen Lehmann aan boord ging werd hij opgewacht en begroet door de kapitein, Jenkins, die de orders van zijn werkgever reeds had uitgevoerd. De motoren van het jacht ronkten zachtjes en binnen een kwartier werden de touwen losgesmeten en stoomde de „Birmania" in het donker de rivier af in de richting van de Golf van Martaban.

Lehmann stond op de brug naast de kapitein en de roerganger en tuurde naar de dicht begroeide oevers van de stroom, een zijriviertje van de Irawati, die dicht bij de grens van China haar oorsprong vond.

— Wordt de grond weer eens te heet, sir? vroeg kapitein Jenkins.

— Houd je mond, Jenkins, beval Lehmann. De grond wordt mij nooit te heet onder de voeten. Ik heb een paar dagen rust nodig en daarom ga ik naar Gâleh. Je weet dat ik daar regelmatig kom en dat ik van dat eiland ben gaan houden. Kom me dus niet iedere keer met van die krankzinnige vragen voor de dag. Ik dacht dat jij een man met gezond verstand was.

— Pff, het zou de eerste maal niet zijn, dat u het gezonder oordeelde een eindje uit de buurt van Rangoon te gaan zitten vissen, zei Jenkins nog.

Toen draaide hij zich om en liep de brug af naar het benedendek, waar twee matrozen over de railing hingen te kijken naar de enorme gavialen, de door de Hindoes als heilig beschouwde krokodillen, die soms een lengte bereikten van vijf meter.

Kapitein Jenkins zag de gavialen niet, maar dacht aan iets anders. . . .

HOOFDSTUK IV.

Waarom Dhjâreh de stuipen op het jonge lijf kreeg en de Penghoeloe aanvankelijk niet naar Templar toe wilde komen.

De „Hurricane” was die avond om half acht opgestegen van de golven van de Arabische Zee, nadat de zes passagiers door Ramchand in het roeiboortje naar de vliegboot waren gebracht.

De vlucht naar Gâleh werd binnen de twee uren afgelegd en geruime tijd moest Templar boven de nietige eilandjes rondcirkelen en zijn kaart raadplegen om zich er van te vergewissen waar hij precies moest dalen. Dhjâreh hielp hem daarbij dapper en op een gegeven moment wees ze met haar donker wijsvingertje naar beneden en riep:

— Daar ligt het, toewan Sir, dat is Gâleh.

Templar scheerde met de „Hurricane” over het kleine eiland en streek even later op de golven van de Andamanen Zee neer. Hij taxiede rustig naar de kust van het eiland en zette dan de motoren af om de vliegboot uit te laten drijven. De drijvers schuurden even later over het zand en bleven dan vastzitten, precies volgens plan.

Templar sprong als eerste op de drijvers en hielp de anderen naar buiten. Boven hem stond een grote, gele maan, die het eiland helder verlichtte.

Daar Templar niets bemerkte, wat er op duidde, dat men hem tegemoet kwam, geen enkel teken van leven op het naakte strand en geen enkele sampan in de wijde omtrek op het water, vroeg hij Dhjâreh naar de reden van deze onverschilligheid.

— Ik kan me niet voorstellen, dat ze hier zo gewend zijn vliegboten te zien neerstrijken, zei hij.

— Tijdens de oorlog hebben Japanse vliegtuigen verscheidene malen de eilanden gebombardeerd en een Kapal Prang (oorlogsschip) heeft eens de kampong beschoten, verklaarde het meisje. De bevolking heeft natuurlijk het geronk van de motoren gehoord en de lichten van de dalende machine gezien en zijn de bergen ingevlucht. De eerste dagen zullen zij wel niet weer te voorschijn komen.

— De schrik zit er dus in, merkte Templar op.

— Voor vliegtuigen wel, antwoordde Dhjâreh. Maar het volk is niet bang. Zij hebben meer jonken uitgeplunderd en verbrand en meer Chinezen vermoord, dan alle overige piraten van hier tot Sjanghai toe bij elkaar.

— Dus het is hier een vesting van zeerovers, riep Templar uit, terwijl hij scherp naar de riviermond tuurde en net in spanning was als een jongen, die voor het eerst de avonturen van Robinson Crusoe leest.

Templar en James gingen het eerste aan land. Zij moesten enkele

meters door het water waden en daarom nam elk van hen een vrouw in de armen. Templar droeg Dhjâreh en Maryse lag in James' armen. Collins en Ravitz volgden op eigen benen.

Op een kleine heuvel, waar men het hout vanaf had gekapt, en van waar men de riviermond goed kon overzien, sloegen zij hun eerste kamp op. Drie grote legertenten zouden het nachtverblijf vormen van de zes avonturiers, die gekomen waren om vijf millioen in de wacht te slepen.

- 0 -

De volgende dag brak aan en nog was er van de bevolking van het eiland Gâleh niets te bekennen. Templar was reeds kort na het opgaan van de zon een speurtocht gaan maken door de kampong, doch had deze nog even verlaten aangetroffen als de vorige avond.

Tegen elf uur snelde Dhjâreh hem tegemoet en vertelde hem, dat de Penghoeloe (hoofdman) van de stam, als Mozes uit de oudheid, van de bergen was afgedaald en de Taukeh wenste te ontvangen in het huis, waar de inboorlingen hun bijeenkomsten hielden.

— Heb je hem verteld, dat ik geen Taukeh ben, maar een toewan? vroeg Templar het meisje.

— Ja, toewan Sir, antwoordde zij, maar de Penghoeloe zegt, dat u een Taukeh moet zijn, omdat u met een vogel bent komen aanvliegen.

— Nou, goed, zeg dan maar, dat hij bij me komt.

— Dat gaat niet, toewan Sir, protesteerde Dhjâreh.

— En waarom niet? Welke taal spreekt hij?

— Maleis.... mijn taal, zei ze trots.

— Toewan Sir, zei Dhâreh, ik zal de Penghoeloe vertellen, dat u werkelijk een Orang Poetih (blanke man) bent en dan zal hij wel direct hierheen komen.

— Kunnen we hem vertrouwen, Dhjâreh? vroeg Templar.

— O ja, toewan Sir, zei ze met veel klem, hij is een hadji.

Hadji is de titel, die een Maleier krijgt, wanneer hij de pelgrimsreis naar Mekka heeft volbracht. De pelgrim is gewoonlijk reeds een man van zeker gewicht, voor hij de lange reis gaat ondernemen. Indien hij terugkeert, wordt hij meestentijds direct als leider van beduidende invloed, zowel in geestelijk als wereldlijk opzicht, erkend. Om deze waardigheid aan te duiden, draagt een hadji een kleine witte fez in tegenstelling tot de zwarte fez van de gewone Maleier. Daar zij verantwoordelijke personen zijn, wier woord niet gebroken wordt, loopt men weinig risico door hen in vrouwen te nemen.

— Welnu, als de Penghoeloe hadji is, vertel hem dan maar, dat wij allen Orang Poetih zijn en breng hem direct bij me, beval Templar.

— Sajah, toewan Sir, antwoordde Dhjâreh met diepe eerbied, terwijl

zij groette en heenging, alsof zij gezant aan het hof van een invloedrijke Prins was.

Korte tijd daarna arriveerde in Templar's tent Hadji Mohammed bin Hussan van het eiland Gâleh, alleen verantwoording verschuldigd aan Zijne Hoogheid de Sultan van Tavoy, priester en hoofd van de zee-rovers, zeer overtuigd van zijn waardigheid. Templar stond stram in afwachting en boog.

De Penghoeloe boog eveneens.

Deze hoofdman van een piraten-nederzetting was een prachtype van een Maleise vechtersbaas. Groot, van middelbare leeftijd, goed geproportionneerd, met dunne opbyggende spieren, leek hij niet slechts volbloed, maar scheen bij elke beweging ten volle het type daarvan uit te beelden. Zijn gelaat, dat beschaving tekende, was niettemin wreed-aardig van uitdrukking, een boosaardige wreedheid inderdaad, door geen enkele mildere trek getemperd. Voor een Maleier had hij — evenals Dhjâreh trouwens — dunne lippen en fijngevormde neusvleugels, die trilden, telkens, wanneer hij ademde.

Na zijn eerste onrustige ogenblikken zag Templar, de gehele tijd, welke zij samen spraken, geen enkele maal de uitdrukking van zijn gelaat veranderen. Toen de formaliteiten voorbij waren, luisterde hij ernstig naar hetgeen Templar te zeggen had omtrent zijn plotselinge en nachtelijke verschijning boven het eiland en het vage excuus, dat hij daarvoor aanvoerde. Toen Templar hem op erewoord vroeg zijn geheim te bewaren, hief hij louter de hand op en liet die daarna weer rustig dalen. Met dit beheerste gebaar gaf hij stilzwijgend te kennen, dat Templar's vertrouwen niet beschaamd zou worden, terwijl hij hiermede meteen beduidde, hoe totaal verschillend een blanke toewan en een Maleise hoofdman waren naast het eenvoudige volk, dat nog steeds in de bergen hurkte.

Daarop deed Templar zijn verhaal:

— Drie jaar geleden ontvoerde een toewan — Lehmann was zijn naam — de kleine Dhjâreh. Deze toewan gaf de vader van Dhjâreh een aantal blikkén trommels met geld en schatten, die de vader zorgvuldig moest verbergen. Als zekerheid nam de toewan Dhjâreh met zich mee en hij dreigde het meisje te doden, indien er iets met zijn bezittingen zou gebeuren. Ik heb Dhjâreh uit de macht van deze slechte toewan gehaald en haar teruggebracht naar het eiland. In ruil voor haar vrijheid eis ik de schatten van toewan Lehmann op, die Dhjâreh's vader in bewaring heeft. Ik heb me niet regelrecht tot Dhjâreh's vader gewend, omdat ik het juister oordeelde deze zaak met uw bemiddeling tot stand te brengen.

De Penghoeloe scheen door deze laatste opmerking geveleid en boog even het bruine hoofd, zonder evenwel een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Ik weet er van, zei hij. Sumiro — Dhjâreh's vader — heeft me er reeds lang geleden over verteld en hij zal verheugd zijn, zijn dochter weer aan het hart te kunnen drukken. Namens hem en het ganse volk van Gâleh wil ik u mijn dank over brengen, toewan Sir. Maar... de schatten van toewan Lehmann bevinden zich niet meer in Sumiro's bezit...

— Wat?? riep Templar onthutst uit.

— Neen, toewan Lehmann haalde ze lange tijd geleden weg.

— Nam hij ze mee?

— Waarschijnlijk. Misschien heeft hij ze op een veilige plaats op het eiland verborgen, doch dat weten wij niet. Hij komt in elk geval regelmatig hierheen om Sumiro de groeten van zijn dochter over te brengen.

— Wilt gij Dhjâreh's vader bij mij laten komen? vroeg Templar.

De Penghoeloe boog het hoofd.

— Zoals u wenst, toewan Sir. Ik zal hem onmiddellijk sturen...

HOOFDSTUK V.

Waarom John Templar tussen zijn tanden floot en Maryse niet na kan laten een hatelijke opmerking aan het adres van haar vriend te lanceren.

Dhjâreh's vader wist niet veel meer te vertellen dan de Penghoeloe zelf en kon slechts diens woorden bevestigen. Lehmann had de schat onder zijn beheer weggehaald en meegenomen. Waarheen? Dat wist hij niet.

Terwijl Templar nog met Sumiro zat te praten kwam Dhjâreh plotseling de tent binnenstormen.

— Toewan Lehmann is op het eiland, riep ze onthutst uit. Hij zal me halen en slaan. Oh, toewan Sir, help me alstublieft. Laat hij me niet meer meenemen.

Templar streelde het meisje over de ravenzwarte haren en schudde geruststellend het hoofd.

— Wees maar niet bang, Dhjâreh, zei hij, toewan Lehmann zal jou niet meer meenemen. Maar, hoe weet je dat?

— Ik heb zijn schip bij de monding van de rivier zien liggen, zei ze. En toewan Lehmann stond er op. Ze varen de rivier op.

Templar floot tussen zijn tanden en stond overeind.

— Sumiro, zei hij, trommel alle mannen bij mekaar en laat ze hier aantreden. We zullen voor goed met die man afrekenen...

Hij liep onmiddellijk daarop de tent uit en begaf zich naar die van Collins en Ravitz.

— Lehmann bevindt zich hier, zei hij. Dhjâreh heeft hem met zijn

jacht de rivier op zien varen. Dhjâreh's vader weet niet waar zijn schatten verborgen zijn, doch wie kan ons beter de weg er heen wijzen dan Lehmann zelf? Kom, lui, laten we door het bos naar de rivier lopen. Ik heb alle mannen van het eiland reeds bij elkaar laten trommelen.

Nog geen vijf minuten later begaf het kleine gezelschap zich op weg door het bos in de richting van de rivier, die op de berg Gâleh ontsprong. Deze tocht was niet gemakkelijk, daar hun weg herhaaldelijk versperd werd door dicht struikgewas, talloze luchtwortels, die ver boven de grond uitstaken en alang-alang. Herhaaldelijk moesten de bijlen er bij te pas komen om hun doortocht te verlenen.

Toen zij eindelijk de rivier bereikten zagen zij een veertigtal Maleiers reeds staan wachten. Dhjâreh was bij Templar gebleven en fluisterde hem toe:

— Dat zijn de beste vechters van onze stam. Ze zijn tot aan de tanden gewapend met messen en krissen. Enkelen van hen hebben zelfs vuurwapens.

Templar en de zijnen voegde zich bij de Maleiers, die zwiingend hun komst stonden af te wachten. Sumiro stond bij hen en ook de Penghoeloe had zich bij hen gevoegd.

Templar ging naar de hoofdman van de stam toe en zei:

— Wilt u uw mannen er op wijzen, dat er niets gebeurt zonder mijn bevel.

De Penghoeloe hief slechts zijn hand op ten teken, dat hij niets anders van plan geweest was en dat zijn mannen zulks begrepen hadden.

Zij verscholen zich achter de dichte struiken en zagen even later het witte jacht van Lehmann stroomopwaarts komen. Lehmann stond op de voorplecht, een revolver in zijn hand en naast hem stonden nog twee gewapende mannen. Het vaartuig voer slechts uiterst langzaam en af en toe raadpleegde Lehmann een grote kaart, die hij waarschijnlijk zelf ontworpen had. Ongetwijfeld de kaart, waarvan Ravitz hem gesproken had.

Een vijftigtal paar oogen volgden het witte vaartuig toen dit langzaam voorbij voer en ongeveer honderd meter verder stilhield. Sterke handen trokken het naar de oever en Lehmann en de zijnen gingen aan land. Ze verdwenen op de oever, aan de andere zijde van de rivier, zodat Templar en zijn leger niet bij hen konden komen.

Veiligheidshalve liet hij de strijdkrachten voorzichtig stroomopwaarts trekken, totdat zij vlak tegenover het jacht gelegerd waren. Hier verdeelden zij zich over een lengte van circa veertig meter, plat op hun buik liggend, revolvers en geweren in de aanslag.

Het wachten duurde lang, oneindig lang scheen het. En Templar en Collins, alsmede Ravitz rookten de ene cigaret na de andere.

— Hij is ongetwijfeld de schat opdelfen, meende Ravitz. Maar we hadden deze nooit beter in handen kunnen krijgen dan zoals nu.

De ex-Duitsler lachte verkneuterend en vergenoegde zich reeds bij voorbaat op het geluid van ritselend bankpapier, dat wellicht weldra zijn oor zou strelen.

Na een uur gewacht te hebben, stootte Collins Templar aan. Hij wees met de loop van zijn revolver naar de andere oever, waar een man met een zware blikken trommel uit het struikgewas te voorschijn was gekomen. Hij bracht de trommel aan boord en weldra kwamen ook de andere mannen uit het bos. Allen droegen zij een trommel, die aan boord werden gebracht. De touwen werden losgesmeten en de motoren van het jacht begonnen weer te draaien.

— Ze gaan er vandoor, riep Ravitz nerveus. Laten we ze toch tegenhouden.

Templar knikte. Hij hief zijn revolver op en loste drie schoten voor de boeg. Drie kogels petsten in het troebele water en onmiddellijk verdween ieder levend wezen van het dek.

Doch het jacht bleef haar weg vervolgen en scheen zich niet te storen aan de aanvallers.

Toen achtte Templar het ogenblik gekomen om tot een massale aanval over te gaan.

— Als ik het teken geef wordt er geschoten, riep hij in het Maleis. Doch zorg er voor, dat er geen mens gedood wordt. Ik wil geen bloed zien vloeien. We schieten uitsluitend op de romp van het schip.

Hij sprong overeind en gaf een teken dat de mannen hem zouden volgen. Hij liep ongeveer vijftig meter stroomafwaarts en bleef toen gehurkt zitten achter enkele struiken. Toen de soldaten van de stam zich bij hem gevoegd hadden hief hij zijn revolver omhoog, knikte en loste tegelijkertijd een aantal schoten op de boeg.

Nauwelijks was het trommelvuur van tientallen revolvers losgebroken of van de zijde van het water werd het vuur beantwoord. Doch in geheel andere proporties dan men verwacht had. Achter de stuurhut van het jacht was een mitrailleur opgesteld, die woedend stond te blaffen en tientallen kogels in enkele seconden naar de oever spoo.

Dhjâreh wilde verschrikt overeind springen om weg te rennen, doch Templar trok haar ruw tegen de grond en dwong haar plat te blijven liggen. Naast hem zag hij verscheidene Maleiers in het zand happen.

— Schiet maar waar je wilt, schreeuwde Templar in het Maleis boven het geratel van de mitrailleur uit. Breng dat kanon tot zwijgen....

Zelf vulde hij zijn revolver en ledigde het magazijn binnen drie seconden. Opnieuw vulde hij het en richtte op de man, die het snelvuurkanon bediende. De schutter viel achterover en even was het stil, waarop onmiddellijk een trommelvuur van de oever aanving. Doch een ander had zijn plaats ingenomen en opnieuw spoo de mitrailleur vuur.

Templar begreep, dat het nutteloos was om met revolvers te trachten het jacht tot stoppen te dwingen. Hij en zijn mannen kwamen niet tot schieten toe omdat voortdurend de mitrailleur aan het woord was waardoor men op de oever genoodzaakt werd dekking te zoeken. En inmiddels verwijderde het jacht zich, met de kostbare schatten aan boord....

Er lagen reeds meer dan tien zwaar gewonden Maleiers naast hem en hij wilde nog een laatste poging wagen om te redden wat er te redden viel. De nog niet gewonde strijders gaf hij een teken hem te volgen.

— Collins, James, Ravitz, jullie blijven hier. Wij zullen stroomafwaarts gaan en het jacht opwachten. Zodra wij beginnen te schieten doen jullie hetzelfde. Op die manier vallen we ze van twee kanten aan en ik veronderstel, dat ze niet nog een mitrailleur aan boord hebben.

Snel liep Templar en de mannen door de struiken de rivier langs en wachtte honderd meter verderop op de komst van het jacht. Hij beduidde iedereen plat op de grond te gaan liggen en te schieten.

Hij lostte zelf het eerste schot en onmiddellijk vielen de anderen hem bij. Dadelijk brak opnieuw de mitrailleur los en het oerwoud scheen te dreunen onder het geweldige gedonder, dat het wapen uitbraakte. Doch toen werd het even stil. Kort daarop werd door Collins en de zijnen geschoten. Het jacht gaf geen antwoord en Templar zwiepte zijn mannen op om tot een laatste aanval over te gaan.

Nauwelijks waren tien schoten gelost of opnieuw sprak de mitrailleur een woordje mee. De wand van het jacht was inmiddels doorzeefd met kogels, doch het had niet in het minst vaart verminderd.

Al spoedig zag Templar in, dat er niets meer te redden viel. Zes zwaar gewonden lagen aan zijn zijde en als hij doorging zou heel Gâleh uitgeroeid worden. Daarom gaf hij bevel het vuren te staken. Kort daarop zweeg ook de mitrailleur en enkele ogenblikken later verfiel het jacht de monding van de rivier en voer het de open zee in.

- o -

Twaalf doden, negen gewonden. Dat was het treurige resultaat van Templar's aanval. Hij liep met een van haat en wrok vertrokken gezicht terug naar zijn tent, gevolgd door zijn vrienden en Dhjâreh.

In de verte zagen zij het witte jacht van toewan Lehmann de horizon tegemoet varen. Met vijf millioen aan boord....

— Maar we kunnen het toch volgen met de vliegboot. riep Ravitz uit, die schijnbaar zijn hele vriendschap met Lehmann was vergeten. Laten we het blijven volgen totdat ze ergens aan land gaan.

Templar had ook reeds aan dit plan gedacht, doch hij voelde er weinig voor om vanuit zee gemitrailleerd te worden terwijl hij in de „Hurricane” zat. Hun munitie zou toch wel niet onuitputtelijk zijn?

— Ja, antwoordde hij, ik heb daar ook reeds aan gedacht. Wat denkt jij van het idee, Phil?

Collins stemde er mee in.

— Natuurlijk moeten we dat doen. Ik geloof nooit, dat hij met zijn vijf millioen naar Rangoon zal terugkeren. Hij zal wel een ander eiland opzoeken om het daar onder te brengen. Dacht je ook niet, Ravitz?

— Vanzelfsprekend. Hij neemt het heus niet mee naar Rangoon.

Templar betreurde de twaalf mensenlevens, die uitgeblust waren in nog geen kwartier tijds. Hij dacht aan de negen zwaar gewonden, die dichter bij de dood stonden dan zij vermoedden. Slechts vluchtig had hij hen onderzocht en hun wonden verbonden, doch operatief ingrijpen, hetgeen in drie gevallen noodzakelijk was, was ten ene male uitgesloten. In de eerste plaats bestond daartoe hier geen gelegenheid en in de tweede plaats mocht hij Lehmann niet laten ontsnappen. Al was het alleen maar om hem te laten boeten voor de moord op twaalf mensenlevens....

All right, jongens, zei hij opstaand. We gaan onmiddellijk aan boord van de „Hurricane” en zullen het jacht volgen. Ik ga even afscheid nemen van Dhjâreh en de Penghoeloe....

— Maak je het niet te lang? vroeg Maryse sarcastisch. Ik bedoel dat afscheid nemen van Dhjâreh?

Templar lachte en schudde het hoofd.

Templar wendde zich af, om zich even later bij zijn vrienden te voegen. De Penghoeloe stond in een levendig gesprek met Collins, die hem alles vertelde over vliegtuigen en wat al niet meer.

Hij nam statig afscheid van de Penghoeloe, van Sumiro en volgde dan zijn vrienden, die reeds bezig waren de „Hurricane” te bestormen.

De „Birmania”, het witte motorjacht van Lehmann had de horizon al bijna bereikt en zou weldra uit het gezicht verdwijnen....

Adieu, Gàleh, „eiland der schatten”....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 54

- „DE SLANGENKUIL” -

DETECTIVE-PUZZLE

Hoe wist Inspecteur Hawkins de dader te ontmaskeren?

DE VERDACHTE BRAND

Tegen half negen die avond sloegen felle vlammen uit de tweede verdieping van het kantoorgebouw van de firma Holman, Wight & Co. Ltd., te Londen. In minder dan geen tijd waren brandweer en politie ter plaatse en werden onmetelijke hoeveelheden water in de ziedende vlammenzee geworpen. Aanvankelijk had men gevreesd voor uitbreiding van de brand, doch tegen half tien was het vuur bedwongen en had men tevens de oorzaak van de brand kunnen vaststellen.

Het bleek, dat het vuur ontstaan was in het privé-kantoor van de hoofdboekhouder-kassier van de firma, John Bullow, en dat dit vertrek letterlijk met petroleum was overstroomd. De verstikkende petroleumdampen hingen als het ware nog tussen de resten van verbrande bureaux en kasten.

Inspecteur Hawkins van Scotland Yard was spoedig ter plaatse aanwezig en begon met een minutieus onderzoek in samenwerking met de brandweerdskundigen, terwijl kort daarop de directeur van de firma, Mr. Holman en Mr. Wight, op de plaats van de ramp aankwamen.

Na een kort gesprek met de beide firmanten werd de aandacht van Hawkins gevestigd op de hoofdboekhouder-kassier John Bullow en het was ongeveer half elf in de avond toen de inspecteur zich aan de weelderige woning van deze employé vervoegde.

Na een korte inleiding kwam de inspecteur ter zake. Mr. Bullow, zei hij, er is vanavond brand uitgebroken in het kantoor van de firma waar U werkzaam bent. De brand is ontstaan in Uw privé-kantoor, dat letterlijk met petroleum overstroomd bleek te zijn, zodat het vuur maar weinig moeite had om zich heen te grijpen. Het gehele interieur is uitgebrand. Hebt U hiervoor een verklaring?

— Maar, inspecteur, riep John Bullow uit. Hoe zou ik hiervoor een verklaring kunnen hebben? U wilt toch niet insinueren, dat ik tussen half zes en half negen, terwijl dus niemand in het kantoor aanwezig was, met een stel petroleumblikken naar binnen ben gegaan om er brand te stichten?

— Misschien antwoordde de inspecteur. U zoudt er alle reden voor kunnen hebben. U was kassier en had derhalve de beschikking over de kasmiddelen van de firma. Hebt U zich nimmer aan gelden van de firma vergrepen?

— Inspecteur . . . .

— Het zou toch kunnen, Mr. Bullow. Het was bovendien maar een vraag. En wanneer U zich niet aan gelden van de firma vergrepen hebt, waarom hebt U dan de brand gesticht?

— Wat zegt U? riep de kassier nu nerveus uit.

— U hebt mij heel goed verstaan Mr. Bullow. U hebt de brand gesticht; U hebt zich tijdens dit gesprek lelijk versproken.

Geef op een briefkaart aan, waarom Hawkins Mr Bullow als brandstichter ontmaskerde en U dingt* mee naar enige waardevolle boeken als prijs.

Oplossingen te zenden aan B.H.S. Spuistraat 9, Den Haag.

Onze Belgische lezers dienen hun oplossingen te zenden aan De Internationale Pers, Kortemarkstraat 18 Antwerpen